

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ผู้วิจัย ได้ศึกษารวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. แบบการเรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ
5. ทักษะต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ
6. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
8. โอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ ของสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาดังถึงมัธยมศึกษาผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและ ศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอัน หลากหลายของประชาคม โลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคม โลกอย่างสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ, 2545 : 1)

โครงสร้างของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency-based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

1. ช่วงชั้นที่ 1 ป.1-3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
2. ช่วงชั้นที่ 2 ป.4-6 ระดับต้น (Beginner Level)
3. ช่วงชั้นที่ 3 ม.1-3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
4. ช่วงชั้นที่ 4 ม.4-6 ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิด และการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรศึกษา ขั้นพื้นฐาน

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ตำนานที่ผู้เรียน พึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว ไว้เป็นกรอบสำหรับแต่ละช่วงชั้นดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ในเรื่อง ที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศเน้นการฟัง-พูด ตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ภายในวงคำศัพท์ 300-400 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
3. ใช้ประโยคคำเดียว (One-word Sentence) และประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบสนองสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้
4. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามระดับชั้น
5. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ ในสาระการเรียนรู้อื่นตามความสนใจและวัย

6. มีความสามารถในการใช้ภาษาภายในห้องเรียนและในโรงเรียนในการแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน

ช่วงชั้นที่ 2 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อม ในชุมชน
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศเน้นการฟัง-พูด-อ่าน ตามหัวข้อเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย สมบัติอากาศ ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)
3. ใช้ประโยคเดี่ยว และ ประโยคผสม สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ
4. เข้าใจข้อความที่เป็นความเรียง และ ไม่ใช้ความเรียงในการสนทนาทั้งที่เขียนทางการและไม่เป็นทางการ ในบริบทที่หลากหลาย
5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบตามระดับชั้น
6. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ นำเสนอและสืบค้นข้อมูลความรู้ ในสาระการเรียนรู้อื่นที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้น
7. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในห้องเรียน ในโรงเรียน และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และความเพลิดเพลิน (กรมวิชาการ, 2545 : 3)

2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูผู้สอนจะประเมินผลการเรียนของนักเรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่นั้น ส่วนหนึ่งยังประเมินผลจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นประเด็นหนึ่งที่วงการศึกษานำความสนใจกันอย่างมาก เนื่องจากเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงคุณภาพและความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียน โดยมีองค์ประกอบหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

สำหรับการศึกษาวิจัยในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้มีนักวิชาการและนักวิจัยศึกษาดันว่าเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษไว้หลายประเภท เช่น ปัจจัยด้านผู้เรียนและด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา ต่างประเทศ

จากการศึกษาวิจัยของ ออกซ์ฟอร์ด (อ้างถึงใน ชุดิกาอุจน์ บุญฤทธิพิศุข, 2546 : 13-14) พบว่ามีองค์ประกอบหลายประการที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ

1. แรงจูงใจ (Motivation) ในการศึกษาวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจมาก มีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจน้อย และมีเหตุผลบางประการที่ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา
2. เพศ (Gender) ในการศึกษาวิจัยพบว่า เพศหญิงใช้กลวิธีการเรียนรู้ได้ครอบคลุมกว่าเพศชาย ถึงแม้ว่าบางครั้งเพศชายอาจจะใช้กลวิธีการเรียนรู้หนึ่ง ๆ ได้ชัดเจนกว่าเพศหญิง
3. ภูมิหลังด้านวัฒนธรรม (Cultural background) ในการศึกษาวิจัยที่ศึกษาวิจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มผู้เรียนชาวเอเชียพบว่า กลุ่มผู้เรียนชาวเอเชียจะใช้วิธีการเรียนภาษาต่างประเทศโดยการท่องจำ และใช้วิธีการจดจำโดยใช้แบบการเรียนประเภทต่าง ๆ มากกว่าผู้เรียนกลุ่มอื่น
4. เจตคติและความเชื่อ (Attitudes and belief) เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนภาษา ผู้เรียนที่มีเจตคติและความเชื่อในทางลบต่อภาษาเป้าหมาย จะทำให้เลือกใช้กลวิธีการเรียนที่ไม่ตรงกับลักษณะของตนเอง จึงมีผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ
5. ประเภทของงานที่ได้รับมอบหมาย (Type of task) ประเภทของงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ จะเป็นสิ่งที่กำหนดให้ผู้เรียนเลือกใช้กลวิธีในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
6. อายุและลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Age and L2 stage) ผู้เรียนที่มีอายุแตกต่างกันและมีขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาที่สองแตกต่างกัน จะใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาแตกต่างกันด้วย โดยผู้เรียนที่มีอายุน้อยกว่าหรือมีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้สูงกว่า มักจะใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่ตนเองชอบใช้อยู่เสมอ
7. ความอดทนต่อความไม่ชัดเจน (Tolerance of ambiguity) การฟังภาษาต่างประเทศมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา โดยผู้เรียนที่มีความพยายามในการฟังมาก เพื่อจับใจความในภาษาต่างประเทศ จะใช้กลวิธีการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่มีความพยายามน้อยกว่า

8. แบบการเรียนรู้ (Learning style) การเรียนรู้ภาษามักมีอิทธิพลให้ผู้เรียนกำหนดวิธีการเรียนรู้ของตนตามบุคลิกลักษณะของแต่ละคน เช่น ผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้โดยชอบเปรียบเทียบมักจะเรียนรู้กฎเกณฑ์ การแบ่งแยกคำและวลี ในขณะที่ผู้เรียนทั่วไปใช้กลวิธีหาความหมายซึ่งเรียนรู้โดยใช้การเดา การวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์

ส่วน การ์คเนอร์และแอมเบิร์ต (อ้างถึงใน ชุดิกาญจน์ บุญญะธีติสุข. 2546 : 15-17) ได้ศึกษาค้นคว้าและแบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง ดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อครูผู้สอนหรือต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับการพัฒนามาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน (Home environment) อันได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน รวมทั้งผู้สอนและวิธีการสอนของผู้สอนจะมีบทบาทสำคัญ (Important role) ขณะอยู่ในห้องเรียนที่จะก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวผู้เรียน หากผู้สอนมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้ถึงอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่ดึงดูดใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดี (Positive attitude) ในการเรียนได้

2. แรงจูงใจ (Motivation) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental motivation) เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ต้องการ หรือปรารถนาที่จะเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการหางานทำที่ได้รับค่าตอบแทนสูง หรือเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนให้จบหลักสูตร หรือเพื่ออ่านเอกสาร ตำรา วรรณกรรมในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น ประเภทที่สอง แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสะท้อนให้เห็นความเต็มใจ ความต้องการ และปรารถนาที่จะติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา มีความต้องการที่จะคุ้นเคยกับเจ้าของภาษา และต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทั้งในอดีตและปัจจุบัน

3. ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มิมีมาแต่กำเนิด ดังนั้น การฝึกฝนทางภาษา (Language training) จึงไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา และความถนัดทางภาษาก็มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในสภาพของการเรียนการสอนในโรงเรียน (Formal language learning)

4. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parental encouragement) แม้ว่า การส่งเสริมของบิดามารดาไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่ก็ทำให้บุตรหลานเกิดความชื่นชอบด้านภาษา และทำให้บุตรหลานมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการสูง และเกี่ยวข้องกับความซาบซึ้ง (Appreciation) ประรอนาที่จะศึกษาด้านภาษาต่อไป ดังนั้น บิดามารดาจึงมีความสำคัญสูงในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมด้านหนึ่งที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

5. ฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic advantage) ผู้ที่มีข้อได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ หรือผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ หรือเด็กที่ไม่ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากบิดามารดา มักเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ รวมทั้งมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย

6. ระดับสติปัญญา (Intellectual capacity) โดยทั่วไปแล้ว สติปัญญาจะมีผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบไม่มีผลในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เน้นการฟัง และการสื่อสาร

7. นิสัยการเรียน การมีนิสัยการเรียนที่ดี (Good study habits) เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

8. เพศ (Gender) จากการศึกษาวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยเซียนา (Louisiana) รัฐเมน (Maine) และรัฐคอนเนตทิคัต (Connecticut) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองพบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิงยังมีเจตคติทางบวกต่อครูผู้สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองด้วย

9. ความรู้เดิม (Background knowledge) เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน เห็นได้จากการศึกษาวิจัยถึงผลของความรู้นี้กับนักเรียนมัธยมปลายในเมืองมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งใช้ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาเป็นตัวแปรหนึ่ง เพื่อหาความสัมพันธ์ในการทำความเข้าใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน โดยพบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ได้เป็นปัจจัยตัวที่ 1 เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปัจจุบัน

10. ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียน (Time on task) เวลาที่ใช้ในการเรียนในแต่ละหลักสูตรเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หากผู้เรียนใช้เวลา

ในการเรียนมาก จะทำให้มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น หากผู้เรียนมีความตั้งใจขณะเรียนในห้องเรียน และสนใจทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นเวลานานจะช่วยให้ผู้เรียนได้ความรู้จากการเรียนมากยิ่งขึ้น

11. คุณภาพการสอน (Quality of instruction) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดี อีกทั้งยังสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนด้วย

12. โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunities for learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ การได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การได้พูดคุยหรือสนทนากับชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ ตลอดจนการเรียนรู้อังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น การดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ หรือได้เข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เป็นต้น จะช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

นอกจากนั้น เอลลิส (จุติกาญจน์ บุญพระจิตฺต. 2546 : 19 ; อ้างมาจาก Ellis, 1998 : 5 - 6) ยังกล่าวว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 2 ประเภท ดังนี้

1. ปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจ และความถนัดทางภาษา อันประกอบไปด้วย สติปัญญา บุคลิก ลักษณะ ความแตกต่างระหว่างบุคคลที่แสดงออกทางด้านหนึ่ง คือ การใช้แบบการเรียน และ เอลลิส ยังเห็นว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นเหตุผลให้ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ภาษาที่สอง เช่น เพื่อให้ผ่านเกณฑ์สอบ เพื่อให้ได้งานที่ดี หรือเพื่อให้ได้เข้าเรียนในสถาบันการศึกษาที่ตนต้องการ

2. ปัจจัยภายนอก ได้แก่ สภาพแวดล้อมหรือบริบททางสังคม ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลหรือประสบการณ์ รวมทั้งบรรยากาศของสังคมที่ทำให้ผู้เรียนได้รับรู้ข้อมูลของสังคม ทั้งทางบ้าน โรงเรียน และชุมชน ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดหรือฟังภาษานั้น อันเป็นการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษต่างประเทศ อีกทั้งยังจะได้รับข้อมูลจากคนในสังคมนั้นเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาของตน

จากแนวคิดดังกล่าวมาข้างต้น ทำให้เห็นว่าปัจจัยภายในที่สำคัญอันมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ แรงจูงใจ และแบบการเรียน ที่เป็นลักษณะภายในที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคลซึ่งแสดงออกมาทางการเรียนรู้ ทั้งนี้ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของครอบครัว

การสนับสนุนของครอบครัว และโอกาสในการเรียนรู้ เป็นปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

3. แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โยชิน สันสนดุข และคณะ (2533 : 150) ให้ความหมายของแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาที่จะกระทำให้ได้ดีที่สุดและประสบความสำเร็จ

ทัศนีย์ จระมาศ (2536 : 11) กล่าวว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็น ความรู้สึของผู้เรียนเองที่อยากเรียน เพื่อใช้ภาษาต่างประเทศที่ตนเรียน ในการติดต่อกับชาติอื่น และความปรารถนาที่จะศึกษาหาความรู้โดยใช้ภาษานั้นๆ เป็นสื่อกลาง นอกจากนี้ยังมีแรงกระตุ้นจากภายนอกที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียน เช่น ได้รับทราบหรือรู้เห็นว่า ผู้ที่เรียน ภาษาต่างประเทศ ได้รับความสำเร็จมากกว่า ไม่ได้เรียน ส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างมากที่ทำให้ผู้เรียน มีแรงจูงใจได้แก่ เป้าหมายที่แน่นอน รู้ว่าเมื่อเรียนแล้วคนจะทำอะไร ได้บ้าง ในขณะที่เรียนก็ ได้รับความสนุกจากการเรียน ได้รับความพอใจจากการเรียน รู้สิ่งแปลกใหม่ในแต่ละครั้งที่เรียน สามารถทำอะไร ได้มากขึ้น มีแรงช่วยและท้าทายให้แสวงหาความรู้ต่อไป

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 16-17) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่ง ทางจิตวิทยาที่มีความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยกล่าวว่าแรงจูงใจหมายถึง ความปรารถนาที่ผู้เรียนอยากจะทำให้ตนบรรลุถึงความสำเร็จ อยากเรียนรู้เพื่อตนจะได้ประสบ สัมฤทธิ์ผล

แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ จึงหมายถึงความรู้สึของผู้เรียน ที่อยากเรียน เพื่อใช้ภาษาต่างประเทศที่ตนเรียน ในการติดต่อกับชนชาติอื่นๆ และปรารถนาที่จะศึกษาหา ความรู้โดยใช้ภาษานั้นๆ เป็นสื่อกลาง นอกจากนี้ยังมีแรงกระตุ้นจากภายนอกที่ทำให้ผู้เรียน อยากเรียน เช่น ได้รับทราบหรือรู้เห็นว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ได้รับความสำเร็จในชีวิต มากกว่าผู้ที่ ไม่ได้เรียนทั้ง ได้รับความยกย่องจากสังคมด้วย

พัชรี จินธรรมมิตร (อ้างถึงใน สามารถ เลิศโอภาส 2539 : 29-30) แสดงทัศนะเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ว่า ในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ผู้สอนในระดับต่างๆ มักจะประสบปัญหาในการสอนคือ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษเนื่องจาก ประสบการณ์ทางการเรียนที่ผ่านมา ผู้เรียน ไม่มีส่วนร่วมในการเรียน การสอนที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียนเลย นอกจากจดตามคำอธิบายหรือทำแบบฝึกหัด

รัชนี ศิริมาลา (อ้างถึงใน สามารถ เลิศโอภาส 2539 : 29-30) ได้สรุปว่าแรงจูงใจ

เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) ซึ่งผลจากการวิจัยหลายฉบับพบว่า เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ สูงกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental motive) ดังนั้นในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ครูจึงควรใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียน เกิดแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมายและประสบความสำเร็จในการเรียน

นอกจากนี้ ซุติกาญจน์ บุญจະฉิตสุข (2546 : 22) กล่าวว่า ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ บทบาทของเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยส่วนใหญ่พบว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจและมีเจตคติที่ดีจะมีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง แต่แรงจูงใจมีผลให้เกิดความสำเร็จในการเรียนรู้หรือไม่ หรือการไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนมีผลต่อการเกิดแรงจูงใจมากขึ้นหรือไม่ ในงานวิจัยไม่ได้ระบุเอาไว้ จึงอาจกล่าวได้ว่าแรงจูงใจเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน และสิ่งที่กำหนดให้เกิดแรงจูงใจมีอยู่ 2 ประการ คือ ความต้องการในการติดต่อสื่อสารของผู้เรียน และเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชุมชนที่สื่อสารด้วยภาษานั้น ๆ หากผู้เรียนต้องการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อติดต่อสื่อสารในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจะมองเห็นคุณค่าของการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ และก่อให้เกิดแรงจูงใจที่ต้องการมีความชำนาญในภาษานั้นซึ่งสอดคล้องกับ ลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1990 : 55 - 57) ที่มองว่า แรงจูงใจเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น แรงขับภายในของแต่ละบุคคล ความต้องการประสบความสำเร็จ ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการการตอบสนองต่อประสบการณ์ใหม่ ๆ ฯลฯ โดย ลิตเติ้ลวูด กล่าวว่า แรงจูงใจมีอยู่ 2 ประเภท คือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ อันสอดคล้องกับแนวคิดของการ์คเนอร์ และแลมเบิร์ต ที่แบ่งแรงจูงใจโดยทั่วไป เป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนสนใจในชุมชนที่พูดด้วยภาษาที่สอง และต้องการเรียนรู้ภาษาในชุมชนเพื่อติดต่อสื่อสารด้วยความพึงพอใจ และปรารถนาที่จะทำตนให้เหมือนกับคนในชุมชนนั้น
2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental motivation) เป็นแรงจูงใจที่ได้รับความสนใจมาก โดยการนำภาษาต่างประเทศนั้น ไปใช้ประโยชน์เพื่อเป้าหมายอื่น ๆ

นอกจากนั้น ไบเลย์ (Bailey, 1986 : 115) ได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่าง แรงงูใจเชิงบูรณาการและแรงงูใจเชิงเครื่องมือ โดยพิจารณาถึงความแตกต่างของแรงงูใจ ภายใน และแรงงูใจภายนอก ดังแสดงในตาราง ที่ 1

ตารางที่ 1 ความแตกต่างระหว่างแรงงูใจเชิงบูรณาการและแรงงูใจเชิงเครื่องมือ

	แรงงูใจภายใน	แรงงูใจภายนอก
แรงงูใจ เชิงบูรณาการ	ผู้เรียนภาษาที่สองปรารถนาจะ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ วัฒนธรรมของภาษาที่สอง เช่น การอพยพหรือแต่งงาน	ผู้อื่นต้องการให้ผู้เรียนภาษาที่สอง รู้จักภาษาที่สองโดยมีเหตุผล เชิงบูรณาการ เช่น ผู้ปกครอง ชาวญี่ปุ่นที่ใช้ชีวิตในต่างประเทศ ส่งลูกเข้าโรงเรียนญี่ปุ่นในประเทศ นั้น
แรงงูใจ เชิงเครื่องมือ	ผู้เรียนภาษาที่สองปรารถนาจะ สำเร็จตามวัตถุประสงค์ในการใช้ ภาษาที่สอง เช่น ในงานอาชีพ	อำนาจภายนอกต้องการให้ผู้เรียน ภาษาที่สองได้เรียนรู้ภาษาที่สอง เช่น บริษัทส่งนักเรียนชาวญี่ปุ่น ไปประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อฝึกฝน ภาษา

ที่มา : Brown, H. Douglas. (1987). *Principles of Language Learning and Teaching*. P. 117, Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall, Inc. ; อ้างถึงใน ชูติกาอุจน์ บุญญะวิศิษฐ์. 2546 : 23)

ส่วน เอลลิส (Ellis, 1998 : 75-76) กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สอง ว่า ขณะที่ความถนัดทางภาษาจะเกี่ยวข้องกับความสามารถในการรู้คิด แต่แรงงูใจจะ เกี่ยวข้องกับเจตคติซึ่งมีผลกระทบต่อระดับความพยายามในการเรียนภาษาที่สอง และแบ่ง แรงงูใจออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ แรงงูใจเชิงเครื่องมือ แรงงูใจเชิงบูรณาการ แรงงูใจ เชิงผลลัพท์ และแรงงูใจภายใน โดยอธิบายได้ดังนี้

1. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนภาษาที่สองเพื่อวัตถุประสงค์บางประการ เช่น เพื่อให้สอบผ่านการทดสอบ เพื่อได้งานที่ต้องการ หรือเพื่อใช้ศึกษาต่อในสถาบันที่ใฝ่ฝัน โดยแรงจูงใจเชิงเครื่องมือจะเป็นแรงผลักดันที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จ

2. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการและปรารถนาที่จะทำตนให้เหมือนเจ้าของภาษาเป้าหมายทั้งด้านการใช้ภาษาและวัฒนธรรม เช่น จากการศึกษาวิจัยชาวแคนาดาที่เรียนภาษาฝรั่งเศส พบว่า ผู้เรียนบางคนอาจมีแรงจูงใจเชิงได้รับประโยชน์ หมายถึง เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากผู้เรียนปรารถนาจะติดต่อดูแลกับเจ้าของภาษาในสังคมนั้น

3. แรงจูงใจเชิงผลลัพธ์ (Resultative motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาที่สอง กล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นผลของการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยใช้ประสบการณ์ อาจมีแรงจูงใจที่จะเรียนมากกว่าหรือมีน้อยกว่าเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมอีกแห่งหนึ่ง

4. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในคนของผู้เรียนเป็นความปรารถนาของผู้เรียนที่มีความสนใจต่อสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งแรงจูงใจภายในตนเองอาจจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามที่คนสนใจในกิจกรรมและสถานการณ์นั้น ๆ ได้

ดิกคินสัน (Dickinson, 1994 : 31-32) ได้เน้นว่าการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเข้ามาจัดการเรียนรู้ของคนในสถานการณ์เรียนรู้ต่าง ๆ นอกจากครูผู้สอนจะจัดการเรียนการสอนเพื่อช่วยเหลือสนับสนุนผู้เรียนแล้ว องค์ประกอบอื่น ๆ ก็มีผลสนับสนุนในการเรียนรู้ด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สอนต้องทราบถึงแรงจูงใจของผู้เรียน เพื่อที่จะจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน ดังมีงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวอังกฤษที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือและเชิงบูรณาการเป็นสาเหตุหรือแหล่งขบของที่ระลึกให้ชาวต่างชาติ เป็นผู้สื่อข่าว หรือเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ทำให้เห็นว่าผู้เรียนชาวอังกฤษมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะมีแรงจูงใจมากน้อยต่างกัน บางคนอาจมีแรงจูงใจ มีความสนใจกระตือรือร้นอยากจะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ บางคนอาจรู้สึกว่าจะไม่มีความสำคัญและจำเป็น หรือบางคนอาจไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศเพราะรู้สึกว่าเป็นวิชาที่ยากเกินไป

อย่างไรก็ตามครูผู้สอนสามารถช่วยให้นักเรียนได้เกิดความรู้สึกตระหนัก เห็นความสำคัญและเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นได้ด้วยการพยายามสร้างแรงจูงใจประเภทที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ทุกครั้งที่ทำกรเรียนการสอน

4. แบบการเรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบการเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เนื่องจากแบบการเรียนของผู้เรียนเป็นลักษณะที่แฝงอยู่ภายใน ซึ่งเป็นประเด็นที่นักวิจัยจำนวนมากให้ความสนใจ เรล (จุติกาญจน์ บุญญะชิติสุข. 2546 : 24; อ้างมาจาก Reid. 1999 : 300) กล่าวว่า จาการวิจัยแบบการเรียนทำให้ผู้สอนเริ่มตระหนักถึงความแตกต่างในการเรียนภาษาที่สองในชั้นเรียน และพบว่ากรที่ผู้สอนผู้ถึงจุดแข็งในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน รู้ถึงความสนใจ และระดับของแรงจูงใจในการกระบวนกรเรียนรู้ของผู้เรียนจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก ถึงเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนรับผิดชอบในการเรียนของตนเองมากยิ่งขึ้น และตั้งสมมุติฐานได้ว่าแบบการเรียนสามารถเป็นลักษณะเครื่องมือที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาในชั้นเรียน และ เอลลิส (Ellis. 1994 : 125) ซึ่งให้หันถึงอิทธิพลของความแตกต่างระหว่างผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้เข้าใจว่าความแตกต่างมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยแบบการเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งแสดงถึงความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน

ในความแตกต่างระหว่างบุคคลที่เกี่ยวกับลีลากรเรียนรู้ภาษา หรือแบบกรเรียนรู้ นั้น ลีลากรเรียนรู้เป็นสิ่งที่ผู้เรียนสังเกตตนเองได้ว่าวิถีใดเอื้อต่อการเรียนรู้ของตนได้ดี บางกรเรียนรู้ได้ดีด้วยการพูด (Talking) และบางคนเรียนรู้ได้ดีโดยกรใช้มือหรือกรสัมผัส (Touching) นอกจากนี้ ผู้เรียนบางคนเรียนรู้ได้ดีถ้ามีการกำหนดเวลาแน่นอน (Timepressure) หรือจะต้องทำงานให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งส่งผลให้มีความวิตกกังวลสูง ทำอะไรไม่ได้ บางคนต้องการให้มีถนคอยดูหรือจี้จ้ำไซ บางคนที่ชอบเป็นอิสระจะเรียนรู้ได้ดีก็ต่อเมื่อกรเรียนรู้มีบรรยากาศที่เป็นอิสระและค่อนข้างสบาย บางคนจะเรียนรู้ได้ดีหากทำงานเป็นกลุ่ม หรือบางคนชอบทำงานตามลำพัง (สุรางค์ โค้วตระกูล. 2541 : 148) จากงานวิจัยของ โกลท์บาวน์ และสปาด้า (Lightbown and Spada. 1993 : 40-41) ซึ่งให้เห็นถึงผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันจะมีทักษะและใช้วิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน บางคนจะเรียนรู้ได้ดีถ้าได้มองเห็นซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่ชอบใช้สายตา ส่วนบางคนเรียนรู้ได้ดีและสามารถเข้าใจหาได้เพียงครั้งหรือสองครั้ง ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่ชอบใช้กรฟัง บางคนจะเรียนรู้ได้ดีถ้าได้เรียนเป็นกลุ่ม หรือถ้าได้ลงมือปฏิบัติและกรกระทำ

ด้วยตนเอง บางคนเรียนได้ดีด้วยการใช้มือสัมผัสสิ่งต่าง ๆ หากผู้เรียนเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้ในแบบที่ตนเองชอบและสนใจ จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่ถูกบังคับให้เรียนในแบบการเรียนที่ไม่เหมาะสมกับตนเอง

ทั้งนี้ มีผลงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างผู้เรียนมีผลต่ออัตราความก้าวหน้า (Rate of progress) และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และแบบการเรียนของผู้เรียนนับเป็นความแตกต่างประการหนึ่งของผู้เรียน มีนักวิชาการและนักวิจัยจำนวนมากสนใจในเรื่องแบบการเรียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (ปีอุซซี วาสนสมสิทธิ์, 2542-2543 :102-103)

โดยนักวิชาการเหล่านั้น ได้ให้ความหมายของคำว่า "แบบการเรียน" ไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

นพวรรณ ภูโพนุลย์ ได้ให้ความหมาย แบบการเรียน ว่า หมายถึง ลักษณะและวิธีการเรียนที่นักเรียนชอบมากที่สุดในการเรียน เป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (affective component) ที่จูงใจให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน (นพวรรณ ภูโพนุลย์, 2550 : 1)

กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ ได้ให้ความหมาย แบบการเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติของผู้เรียนในการจัดการเกี่ยวกับการเรียนของแต่ละบุคคล ซึ่งแตกต่างกันตามสติปัญญา สภาพภายในตัวผู้เรียน (คุณลักษณะ) และสภาพแวดล้อมทางการเรียน เพื่อเกิดการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ (กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ, 2550 : 1)

เกษมศรี สุระสังข์ ได้ให้ความหมาย แบบการเรียน ว่า หมายถึง ลักษณะวิธีการหาความรู้และประสบการณ์ที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนและสนองต่อสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่ได้รับ โดยมีแบบการเรียนดังนี้

1. แบบแข่งขัน (Competitive Style) ผู้เรียนที่ใช้แบบเรียนนี้จะมีลักษณะชอบเอาชนะเพื่อนด้วยกัน โดยพยายามที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ผู้เรียนกลุ่มนี้จะมีความรู้ดีกว่าเขาต้องแข่งขันกับคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน เพื่อรางวัล จะมองห้องเรียนเป็นสนามแข่งขันที่จะต้องมีแพ้ชนะ และผู้เรียนแบบนี้ จะรู้สึกว่าตัวเองต้องชนะเสมอ

2. แบบร่วมมือ (Collaborative Style) ผู้เรียนที่ใช้การเรียนแบบนี้ จะมีลักษณะเป็นคนที่ชอบการทำงานเป็นกลุ่ม ชอบการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันกับอาจารย์และเพื่อนๆ ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนเสมอ ชอบการเรียนในชั้นเรียนที่ส่งเสริมให้มีการอภิปราย เพื่อให้มีความเข้าใจเรื่องที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น และชอบช่วยเหลือเพื่อนเกี่ยวกับการเรียน

3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะเป็นคนที่มักหลบหลีก

ในการเรียนเพื่อความสำเร็จในการศึกษาโดยมิได้คำนึงถึงความรู้ที่จะได้รับ ไม่สนใจเรียน เนื้อหาวิชาในชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะของผู้เรียนแบบนี้จะมองเห็นว่าห้องเรียนเป็นสถานที่ไม่น่าสนใจ

4. แบบมีส่วนร่วม (Participant Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะเป็นคนที่มีความกระตือรือร้น ที่จะศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน และชอบที่จะเข้าชั้นเรียนมีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้มากที่สุดจากชั้นเรียน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากที่สุด แต่จะไม่ค่อยเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่เรียน

5. แบบพึ่งพา (Dependent Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้จะเป็นคนที่คิดว่าอาจารย์เป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญรู้ดีกว่าเนื้อหาวิชาในตำราและคำบรรยายถูกต้อง ชอบให้อาจารย์เน้นเนื้อหาวิชาที่สำคัญและชอบข้อสอบที่ออกตรงตามตำราที่อาจารย์สอน แต่จะเป็นผู้ที่อยากรู้ อยากเห็นทางวิชาการน้อยมากและจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกบังคับหรือกำหนดให้เรียน ไม่ชอบการอภิปรายในชั้นเรียน

6. แบบอิสระ (Independent Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ ชอบที่จะคิดหรือทำเรื่องต่างๆด้วยตนเอง เป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง สามารถตัดสินใจได้ว่าเนื้อหาตอนใดสำคัญจะฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน มักจะศึกษาเรื่องที่จะเรียนล่วงหน้า และจะใช้เวลาเรียนส่วนมากในการศึกษาค้นคว้าเนื้อหาที่จะเรียนด้วยตนเอง

7. แบบแสวงหาความสนใจ (Attention Seekers Style) ลักษณะของผู้เรียนประเภทนี้ จะมีบทบาททางสังคมมากกว่าสติปัญญา มักจะสร้างความสัมพันธ์กับอาจารย์และเพื่อนๆ เพื่อให้ชื่นชมตนเองโดยวิธีการต่างๆ เช่น การพูดคุย การแสดงตัว เล่าเรื่องตลกต่างๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ และให้เพื่อนยอมรับ ทั้งนี้เพราะต้องการเบนความสนใจของเพื่อนเกี่ยวกับการเรียนของตน

8. แบบวิตกกังวล (Anxious Dependent Style) ลักษณะของผู้เรียนประเภทนี้ จะมีความวิตกกังวลสูงเกี่ยวกับถารเรียน และรู้สึกตนเองว่าไม่มีความสามารถในการเรียน ประกอบกับแรงกดดันจากภายนอก โดยเฉพาะผู้ปกครอง จะมีผลทำให้ผู้เรียนมีความกลัวและวิตกกังวลเกี่ยวกับผลการเรียนของตนอยู่เสมอ

9. แบบคิดเอกนิยม (Convergent Learning Style) บุคคลที่มีการคิดแบบนี้เป็นคนที่มีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรมต่างๆ ไปใช้ในการปฏิบัติ สามารถสรุปวิธีที่ถูกต้องที่สุดเพียงวิธีเดียวที่สามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ นิยมการใช้เหตุผลมากกว่าใช้

อารมณ์ในการแก้ปัญหา ชอบทำงานกับวัตถุมากกว่าบุคคล มักมีความสนใจเจาะจงในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและจะมีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้น

10. แบบคิดอเนกมัย (Divergent Learning Style) บุคคลที่มีความคิดแบบนี้เป็นคนที่มีความสามารถในการรับรู้และสร้างจินตนาการต่างๆ ขึ้นเอง สามารถใคร่ครองจนมองเห็นภาพรวมต่างๆ ได้ และจะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการความคิดหลากหลาย เช่น การระดมสมอง (Brainstorming) มีความสนใจบุคคลและวัฒนธรรมต่างๆ มักเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะ และ มักใช้อารมณ์

11. แบบการจัดลำดับเชิงนามธรรม (The Abstract Sequential Learner) ผู้เรียนแบบนี้มีความสามารถในการถอดใจความในด้านการเขียน การพูด และสัมภาษณ์ เป็นผู้ที่มีมโนทัศน์ในใจ ซึ่งให้ควบคู่กันกับสิ่งที่อ่าน ได้ยิน หรือ ได้เห็น ในรูปแบบหลายเส้นหรือรูปภาพ ชอบใช้ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และความสามารถในการแลกเปลี่ยน เป็นภาพที่มองเห็นได้ มีความเคารพในผู้มีอำนาจ และสภาพแวดล้อมที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์

12. แบบโสตนิยม (Auditory Learning Style) ผู้เรียนแบบนี้นิยมใช้วิธีการฟัง การบรรยาย การอภิปราย การฟังจากเครื่องบันทึกเสียง และชอบให้คนอื่นบอกวิธีการต่างๆ ให้มากกว่าจะศึกษาด้วยตนเอง จากการอ่านคู่มือต่างๆ (เกษมศรี สุระสังข์. 2550 : 1)

เอมอร์ กฤษณะรังสรรค์ กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Style) หมายถึงลักษณะทางกายภาพ ความคิด และความรู้สึก ที่บุคคลใช้ในการรับรู้ คอยสนอง

และมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางการเรียนอย่างค่อนข้างคงที่ และได้มีผู้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ไม่ต่ำกว่า 21 แนวคิด แต่จะกล่าวเพียง 4 แนวคิดซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวความคิดของ โคลบ์ (Kolb's Learning Style Model) แนวคิดนี้ได้จำแนกผู้เรียนออกเป็น 4 ประเภท ตามความชอบในการรับรู้และประมวลข่าวสาร ข้อมูลดังนี้

1.1 นักคิดหลายมุมมอง (Diverger) เป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ดีในงานที่ใช้จินตนาการ การหยั่งรู้ การมองหลากหลายแง่มุม สามารถสร้างความคิด โน้มนำต่างๆ กัน และรวบรวมข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่างๆ หรือที่ต่างแง่มุมเข้ากันด้วยดี และมีความเข้าใจผู้อื่น แต่มีจุดอ่อนที่ตัดสินใจยาก ไม่ค่อยใช้หลักทฤษฎีและระบบทางวิทยาศาสตร์ในการคิดและตัดสินใจมีความสามารถในการประยุกต์น้อย

1.2 นักคิดสรุปรวม (Converger) เป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้เหตุผลสรุปเลือกคำตอบที่ดีที่สุดเพียงหนึ่งคำตอบ มีความสามารถในการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ ไม่ใช่อารมณ์ ประยุกต์แนวความคิดไปสู่การปฏิบัติได้ดี และมีความสามารถในการสร้างแนวความคิดใหม่และทำในเชิงกรทดลอง แต่มีจุดอ่อนที่มีขอบเขตความสนใจแคบ และขาดการจินตนาการ

1.3 นักซึมซับ (Assimilator) เป็นนักจัดระบบข่าวสารข้อมูล ชอบทำงานที่มีลักษณะเป็นนามธรรมและเชิงปริมาณ งานที่มีลักษณะเป็นระบบและเชิงวิทยาศาสตร์ และการออกแบบการทดลอง มีการวางแผนงานอย่างเป็นระบบ มีจุดอ่อนที่ ไม่ค่อยสนใจที่จะเกี่ยวข้องกับผู้คนและความรู้สึกของผู้อื่น

1.4 นักปรับตัว (Accomodator) เป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุด โดยผ่านประสบการณ์จริง มีการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ดี มีการหยั่งรู้ (Intuition) ชอบแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ชอบงานศิลปะ ชอบงานที่เกี่ยวข้องกับผู้คน มีความสามารถในการปฏิบัติถึงทำให้บรรลุตามแผน ชอบการเสี่ยง ใช้ข้อเท็จจริงตามสภาพการณ์ปัจจุบัน จุดอ่อนของผู้ที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้คือ วางใจในข้อมูลจากผู้อื่น ไม่ใช่ความสามารถเชิงวิเคราะห์ของตนเอง ไม่ค่อยมีระบบและชอบแก้ปัญหาโดยวิธีการลองผิดลองถูก

2. รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ เมเยอร์ (Myers-Briggs) แนวคิดแบบนี้ แบ่งผู้เรียนตามความชอบของการเรียนรู้โดยพื้นฐานความคิดมาจากทฤษฎีบุคลิกภาพของคาร์ล ยุง (Carl Jung) โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นประเภทดังนี้

2.1 ผู้สนใจสิ่งนอกตัวและผู้สนใจสิ่งในตัว (Extroversion / Introversion)
 ผู้สนใจนอกตัว (Extroversion) หมายถึง ผู้เรียนที่มุ่งเน้นข่าวสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับโลกภายนอกของคน และชอบการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และมีปฏิสัมพันธ์กัน

ผู้สนใจสิ่งในตัว (Introversion) หมายถึง ผู้เรียนที่มุ่งเน้นความคิดเกี่ยวกับโลกภายใน ของคนและชอบงานรายบุคคลที่เน้นการคิดแบบไตร่ตรอง

2.2 การสัมผัสและการหยั่งรู้ (Sensing / intuition) ถิ่นการ จำแนกผู้เรียนตามวิธีการ ได้มาซึ่งความรู้

การสัมผัส (Sensing) หมายถึง ผู้เรียนที่มุ่งเน้นความรู้ที่เป็นข้อเท็จจริง กฎและกระบวนการ โดยผ่านการปฏิบัติด้วยประสาทสัมผัส 5

การหยั่งรู้ (Intuition) ผู้เรียนมุ่งเน้นความรู้ที่มีลักษณะของความ
เป็นไปได้อื่นๆ ปัญหาที่ไม่มีรูปแบบแน่นอน และอาศัยจินตนาการในการให้ได้มาซึ่งความรู้
เหล่านี้

2.3 การคิดและการรู้สึก (Thinking / Feeling) เป็นการจำแนกผู้เรียนตาม
ลักษณะของกระบวนการหาทางเลือกในการตัดสินใจ

การคิด (Thinking) หมายถึง ผู้เรียนที่รับข้อมูลแล้วก็คิดตัดสินใจบน
ฐานของการใช้กฎเกณฑ์และหลักสูตร สามารถทำงานได้ดีในงานที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
และแก้ปัญหาที่มีคำตอบถูกต้องเพียงข้อเดียว

การรู้สึก (Feeling) เป็นผู้ที่ตัดสินใจบนพื้นฐานของความรู้สึก คำนึง
ส่วนตัว คำนึงของกลุ่ม และสนใจในประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้คน เป็นผู้มี
ความสามารถในการสื่อสารระหว่างบุคคล และมักประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นที่

2.4 การตัดสินใจและการรับรู้ (Judging VS Perception) เป็นการจำแนกผู้เรียน
ตามการประมวลข่าวสารข้อมูล

การตัดสินใจ (Judging) หมายถึง ผู้เรียนที่เมื่อได้รับข่าวสารข้อมูลใดๆ
แล้ว มักจะประมวลข่าวสารด้วยการตัดสินใจและสรุปความเห็นเกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ

การรับรู้ (Perception) หมายถึง ผู้เรียนที่มีแนวโน้มที่จะพยายาม
รวบรวมข้อมูลให้มากกว่าที่มีอยู่และมักจะยืดเวลาการตัดสินใจออกไปเรื่อยๆ
(เอมอร์ กฤษณะรังสรรค์, 2550 : 1)

3. รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Dunn และ Dunn และ Price (1979)

Dunn และคณะ (Dunn et al. 1995) ได้เสนอแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ว่า ตัว
แปร ที่มีผลทำให้ความสามารถในการรับรู้และการตอบสนอง ในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล
แตกต่างกันนั้น มีทั้งตัวแปรที่เป็นสภาพแวดล้อมภายนอกบุคคล และสภาพภายในตัวบุคคล ซึ่ง
มี 5 ด้าน ได้แก่

3.1 ตัวแปรสภาพแวดล้อมภายนอก (Environmental variable) แต่ละบุคคลมี
ความชอบและสามารถเรียนรู้ได้ดี ในสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่แตกต่างกัน ดังนี้

ระดับเสียง บางคนเรียนรู้ได้ดีในที่เงียบๆ แต่บางคนเรียนรู้ได้ดีในที่ที่มีเสียง
อื่นประกอบบ้าง เช่น เสียงดนตรี หรือเสียงสนทนา

แสง บางคนเรียนรู้ได้ดีในที่มืดสว่างมากๆ แต่บางคนเรียนรู้ได้ดีในที่มืด
สลัว

อุณหภูมิต่างกัน บางคนชอบและเรียนรู้ได้ดีกว่าในสภาพแวดล้อมที่มี อุณหภูมิอุ่น ในขณะที่บางคนชอบเรียนในที่ที่มีอากาศค่อนข้างเย็น

ที่น้ิ่ง บางคนเรียนรู้ได้ดีในสถานที่ที่มีการจัดที่นั่งไว้อย่างเป็นระเบียบ แต่บางคนชอบเรียนในที่จัดที่นั่งตามสบาย

3.2 สภาพอารมณ์ (Emotional variable) เป็นลักษณะบุคคลที่มีมากน้อยต่างกันไปในแต่ละบุคคล ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ ได้แก่

- แรงจูงใจในการเรียนให้สำเร็จ
- ความเพียร / ความมุ่งมั่นทำงานที่ได้รับมอบหมายในการเรียนให้เสร็จ
- ความรับผิดชอบตนเองเกี่ยวกับการเรียน
- ความต้องการบังคับจากสิ่งภายนอกหรือมีการกำหนดทิศทางที่แน่นอน เช่นเวลาที่ผู้สอนกำหนดให้ส่งงาน การหักคะแนนส่งงาน ถ้าช้า หรือการทำสัญญา เป็นต้น

3.3 ความต้องการทางสังคม (Socailogical variable) แต่ละบุคคลมีความต้องการทางสังคมในสภาพการเรียนรู้แตกต่างกัน ได้แก่

ขนาดกลุ่มเรียน บางคนชอบเรียนคนเดียว จับคู่กับเพื่อน เรียนเป็นกลุ่มเล็ก หรือเรียนกลุ่มใหญ่

ลักษณะผู้ร่วมงาน บางคนชอบการทำงานร่วมกับผู้ที่มีลักษณะมีอำนาจ ในขณะที่บางคนชอบทำงานร่วมกับผู้ที่มีลักษณะเป็นเพื่อนร่วมคิด ร่วมทำ

ลักษณะกลุ่มเรียน บางคนชอบเรียนรู้จากกลุ่มที่แตกต่างกันหลายๆกลุ่มและมีกิจกรรมที่หลากหลาย แต่บางคนชอบเรียนกับกลุ่มประจำและมีลักษณะกิจกรรมที่แน่นอน

3.4 ความต้องการทางกายภาพ (Physical variable) ได้แก่

ช่องทางกรรับรู้ แต่ละบุคคลชอบและสามารถเรียนรู้ได้ดีโดยผ่านประสาทสัมผัสต่างช่องทางกัน เช่น ผ่านทางการได้ยิน ได้ฟัง การเห็น การสัมผัส และการเคลื่อนไหว (Kineshetic)

ช่วงเวลาของวัน บางคนเรียนรู้ได้ดีในช่วงเช้าหรือสาย แต่บางคนเรียนรู้ได้ดีในช่วงบ่ายหรือเย็น

การกินระหว่างเรียนหรืออ่านหนังสือ บางคนเรียนรู้ได้ดีเมื่อมีการกิน การเที่ยว ระหว่างที่มีสมาธิ แต่บางคนจะเรียนรู้ได้ดีคือต้องหยุดกิจกรรมการกินทุกชนิด

3.5 กระบวนการทางจิตวิทยา (Psychological processing) บุคคลมีความแตกต่างกันในกระบวนการที่ใช้ประมวลข่าวสารข้อมูล ได้แก่

การคิดวิเคราะห์หรือแบบภาพรวม (Analytic / Global) บางคนเมื่อรับรู้ข่าวสารข้อมูลแล้ว มักจะใช้กระบวนการวิเคราะห์ในการแยกแยะ เพื่อทำความเข้าใจ ในขณะที่บางคนใช้กระบวนการคิดแบบภาพรวม

ความเด่นของซีกสมอง (Hemisphericity) บุคคลมีแนวโน้มจะใช้สมองซีกใดซีกหนึ่ง ในการประมวลข่าวสารมากกว่าซีกหนึ่ง โดยบางคนมีแนวโน้มจะใช้สมองซีกซ้ายมากกว่าสมองซีกขวา ในขณะที่บางคนมีแนวโน้มจะใช้สมองซีกขวามากกว่าสมองซีกซ้าย

การคิดหุนหันหรือแบบไตร่ตรอง (Impulsively / Reflectivity) บางคนมีการตัดสินใจอย่างรวดเร็วหลังจากได้ข้อมูลเพียงย่อๆ แต่บางคนมีการไตร่ตรองพิจารณาอย่างรอบคอบก่อนที่จะตัดสินใจ

4. รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของกราชาและรีเชอแมนน์ (Grasha & Riechmann)

กราชาและรีเชอแมนน์ (Grasha & Riechmann) ได้เสนอรูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะความชอบและทัศนคติบุคคล ในการปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อน ในการเรียนทางวิชาการ เป็น 6 แบบ ดังนี้

4.1 แบบมีส่วนร่วม (participant) เป็นผู้เรียนที่สนใจอยากจะเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน อยากเรียน สนุกกับกรเรียนในชั้นเรียน และคล้อยตามและติดตามทิศทางทางการเรียนการสอน

4.2 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) เป็นผู้เรียนที่ไม่มีความต้องการที่จะเรียนรู้เนื้อหาวิชาที่เรียน ไม่ชอบเข้าชั้นเรียน ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ รู้สึกต่อต้านทิศทางทางการเรียนการสอน

4.3 แบบร่วมมือ (Collaborative) เป็นผู้เรียนที่ชอบกิจกรรมการเรียนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมและการร่วมมือกัน ชอบมีปฏิสัมพันธ์กัน รู้สึกสนุกในการทำงานกลุ่ม

4.4 แบบแข่งขัน (Competitive) เป็นผู้เรียนของกรมีลักษณะการแข่งขันและยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง สนใจแต่ตนเอง และมีแรงจูงใจการเรียนจากการได้ชนะผู้อื่น สนุกกับเกม กีฬาการต่อสู้ ชอบกิจกรรมที่มีการแพ้ชนะ สนุกในเกมที่มีการเล่นเป็นกลุ่ม

4.5 แบบอิสระ (Independent) เป็นผู้ที่ทำงานด้วยตนเอง สามารถทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ ใฝ่ต่อการตอบสนอง โต้ตอบได้รวดเร็ว มีความคิดอิสระ เป็นตัวของตนเอง

4.6 แบบพึ่งพา (Dependent) เป็นผู้ที่ครูต้องให้คำแนะนำ ต้องการความช่วยเหลือ และแรงจูงใจภายนอก (เช่น คำชม รางวัล) ในการจูงใจให้เรียน ไม่ค่อยใฝ่ต่อการตอบสนอง โต้ตอบ มีความกระตือรือร้นไม่มาก และมักจะทำตามความคิดของผู้นำ

สรุปได้ว่า แบบการเรียนรู้ (Learning Style) หมายถึง ลักษณะวิธีการเรียนที่นักเรียนชอบ นักเรียนถนัด และถือปฏิบัติในการเรียนเป็นประจำ ดังนั้น เมื่อครูผู้สอนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับความแตกต่างของแบบการเรียนรู้ระหว่างบุคคลแล้ว ผู้สอนจะต้องปรับสภาพการเรียน การสอน วิธีสอน การวัดและประเมินผล ให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียน เพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพของการเรียนการสอน และจะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนได้

5. ทัศนะต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

ในการจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบ ที่สำคัญหลายประการ และปัจจัยที่สำคัญที่สุด คือ ครู เพราะครูเป็นผู้มีบทบาทในการให้การศึกษา อบรม ทั้งด้านความรู้ ที่เสริมประสบการณ์ ตลอดจนการปลูกฝังค่านิยมคุณธรรม จริยธรรม และสามารถตีบทอด วัฒนธรรมอันดีงามให้กับนักเรียนเพื่อเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและเป็นกำลังในการพัฒนา ประเทศต่อไป

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าคุณภาพการสอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ผู้เรียนจะ เรียนดีหรือมีประสิทธิผลเพียงใด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและวิธีการที่ผู้สอนแสดงออกมาใน กระบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้ ในงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น มักนำตัวแปร ด้านผู้สอนมาศึกษา เพราะนักวิจัยเชื่อว่าพฤติกรรมการสอนมีผลโดยตรงต่อ ผลสัมฤทธิ์ ของผู้เรียนซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมากในการเรียนการสอนเป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิผลต่อผู้เรียน (ชุตินาญจน์ บุญญะชิติจุข. 2546 : 32; อ้างมาจาก สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 47)

นักการศึกษาหลายคน ได้ให้ความหมายของคำว่าพฤติกรรมการสอนไว้ต่าง ๆ กัน ดังเช่น แฟลนเดอร์ (Flanders. 1970 : 4) กล่าวถึงพฤติกรรมการสอนไว้ว่า หมายถึงการกระทำ ของผู้สอนที่เกิดขึ้นในระหว่างกรปฏิบัติสัมพันธ์ในชั้นเรียน และ สจิด อุหรานันท์ (2525 : 5) กล่าวว่า

การสอนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมที่ระบุไว้ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา โดย วราพร พุ่มมณี (2529 : 19) กล่าวถึงพฤติกรรมการสอนว่า หมายถึงการกระทำหรือกิจกรรมที่ครูแสดงออก เพื่อมุ่งพัฒนา นักเรียนในด้านความรู้เจตคติ และทักษะ ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ บุญพินิต อุศิริวิเชียร (2538 : 7) ที่สรุปความหมายของพฤติกรรมการสอนไว้ว่า หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมที่ผู้สอนแสดงออกเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังที่ นุชนาฎ วรยศศรี (2544 : 31) ได้อธิบายความหมายของ พฤติกรรมการสอนว่า เป็นการปฏิบัติของผู้สอน โดยส่วนรวม ซึ่งเกิดขึ้นในกระบวนการเรียน การสอนในชั้นเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตาม จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ด้วยเหตุนี้ พฤติกรรมการสอนที่ดีของผู้สอนจึงมีความสำคัญต่อการช่วยผลักดัน พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนให้ดำเนินไปด้วยดี แสดงให้เห็นว่า ผู้สอนมีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ดังนั้น พฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของผู้เรียน เช่น การไม่ตั้งใจที่จะเรียน การขาดความสนใจขณะที่ครูกำลังสอน ไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมเหล่านี้ส่วนหนึ่งมาจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้สอน (กรมวิชาการ. 2526 : 1) ซึ่งนักการศึกษาเช่น พินัส หันเนาคินท์ (2524 : 179) ให้ตามเห็นว่า พฤติกรรมการสอน หรือวิธีการสอนของผู้สอน มีความสำคัญมากกว่าเนื้อหาหรือความรู้ที่สอน เนื่องจากหาก ผู้สอนใช้วิธีการสอนที่ดีมีพฤติกรรมที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียน ได้รับความรู้ความเข้าใจใน เนื้อหาวิชานั้นได้

โดยรวมแล้ว พฤติกรรมการสอนของผู้สอนซึ่งเป็นกิจกรรมหรือการกระทำที่ผู้สอน แสดงออกในกระบวนการสอน การสอนของผู้สอนเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ซึ่งมีประสิทธิภาพ และบรรลุ จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้สอนควรทราบว่าพฤติกรรมใดทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ หรือ พฤติกรรมใดขัดขวางการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อจะได้ส่งเสริม ปรับปรุง หรือแก้ไขตามเหตุ (บุญพินิต อุศิริวิเชียร. 2538 : 13)

ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ ได้กล่าวถึงวิธีสอน บทบาทของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียน การสอนในระดับอุดมศึกษาว่า การสอนของอาจารย์ควรเน้นการสร้างเสริมให้นักศึกษา มีความสามารถในการเรียนรู้เป็นสำคัญ และบทบาทที่สำคัญของอาจารย์คือ การเป็นผู้คอย ชี้แนะแนวทางและวิธีการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งบทบาทและวิธีการสอน

ของอาจารย์จะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการเตรียมตัวของอาจารย์ อาจารย์ควรมีความเข้าใจในบทบาทของตนเองและปฏิบัติได้ตามลักษณะของอาจารย์ที่ดี งานที่อาจารย์ปฏิบัตินั้นมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะทางความรู้หรือสติปัญญา และลักษณะทางมนุษยสัมพันธ์ หมายความว่าอาจารย์จะต้องรู้เนื้อหาที่สอน และจะต้องมีทักษะทางสัมพันธภาพที่ดีด้วยจึงจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการสอน (โพธิบุรุษย์ สีนลาวัลย์. 2523 : 46-86) และเนื่องจากสัมฤทธิผลของผู้สอนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพการสอน ดังนั้น หากผู้สอนมีลักษณะ และหลักการสอนที่ดี ย่อมมีพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี อีกทั้งพฤติกรรมการสอนที่ผู้สอนแสดงออกเป็นสิ่งที่มิมีอิทธิพล ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอันดับสุดท้าย (ฉวีวรรณ หลิมวัฒน. 2531 : 25; อ้างมาจากวีรศักดิ์ วีระชาติพิทักษ์ชน. 2529: 12)

ทิพวัลย์ มาแสง. (2532 : 8) ได้ให้ความเห็นความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาว่า การเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ได้อย่างดี และมีประสิทธิภาพ นอกจากจะต้องมีความรู้และความสามารถในด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีแล้ว จะต้องมีความรู้ในด้านต่าง ๆ ประกอบอีกหลายด้าน เช่น

- มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะ โครงสร้างภาษาไทยและลักษณะ โครงสร้างภาษาอังกฤษ
- มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาการเรียนรู้อังกฤษ
- มีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน เช่น เทคนิคในการสอน หลักสูตร การทำโครงการสอน

การเตรียมการสอน การใช้อุปกรณ์ช่วยสอน การเลือกหนังสือเรียน การปรับปรุงบทเรียน การหาความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับอาชีพของคน ฯลฯ

นอกจากสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ควรจะต้องเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนระดับที่ตนจะสอน เข้าใจถึงประวัติความเป็นมา ตลอดจนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และพร้อมกันนั้นครูจะต้องรับรู้อะไรที่เปลี่ยนแปลง ไหวต่าง ๆ รับฟังความคิดเห็นใหม่ ๆ ตลอดจนการทดลองใหม่ ๆ เกี่ยวกับงานหรือวิชาที่ตนกำลังรับผิดชอบและเกี่ยวข้องกับวงการณ์นั้น ๆ

ของจ้ และ แซตแซนรัท (อุทุมพร ทองอุไทย. 2522 อ้างมาจาก Younge and Sassenrath. 1968 : 270) ได้ศึกษาโครงสร้างของพฤติกรรมการสอนในห้องเรียนของอาจารย์ โดยประเมินพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเสมอ โดยมีองค์ประกอบ 9 ด้าน คือ

1. ความเชื่อมั่นและทักษะในการถ่ายทอดความรู้ (Confidence and fluent deliver) ประกอบด้วย ความเชื่อมั่นในตนเอง พุฒชัดเจนและเข้าใจง่าย พุฒอย่างมีเหตุผล ไม่คลุมเครือ อิศระในการจัดกิจกรรมการสอน และมีความยืดหยุ่นในการสอน

2. การกระจ่างในวิชา (Clarity of course) ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ในการจัดระบบการสอนดี ให้แบบฝึกหัดชัดเจนและมีเหตุผล

3. ทักษะคติที่ดีต่อนักเรียน (Open and sympathetic attitude towards students) ประกอบด้วย ความปรารถนาที่จะช่วยผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี มีความเห็นใจผู้เรียน ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีอารมณ์ขัน มีความยืดหยุ่น มีอิสระในการจัดการเรียนการสอน

4. ครูสร้างความสนใจและกระตุ้นนักเรียนให้สนใจ (Interesting and stimulating teachers) ประกอบด้วย การเห็นความสำคัญของการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจการเรียน ใช้อุปกรณ์การสอนได้อย่างน่าสนใจ เห็นความสำคัญของวิชาอื่น และจัดสถานการณ์รอบตัวได้อย่างเหมาะสม

5. ประเมินผลด้วยความยุติธรรม (Fairness of evaluation) ประกอบด้วย การสร้างข้อสอบที่มีลักษณะดี คิดคะแนนอย่างยุติธรรม

6. ใช้วัสดุอุปกรณ์ในชั้นเรียนที่เหมาะสม และคุณค่าของวิชา (Suitable class material and Value of course) ประกอบด้วย การให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับวิชาการทั่วไป เห็นความสำคัญของการเตรียมการสอน เนื้อหาวิชาไม่ซับซ้อน ใช้อุปกรณ์การสอนที่เหมาะสมกับระดับชั้น

7. ความถี่ของการประเมิน (Frequency of evaluation) ประกอบด้วย ความถี่ของการให้งาน ความถี่ของการสอน

8. ความสนใจและความรู้ในเนื้อหาวิชา (Interested in and knowledge of subject matter) ประกอบด้วย การมีความรู้ในเนื้อหาวิชา มีความสนใจในเนื้อหาวิชา มีความรู้ใหม่ ๆ ในเนื้อหาวิชา

9. การเตรียมการบรรยาย (Preparedness of lecture) ประกอบด้วย การเตรียมสภาพการณ์ในห้องเรียน ใช้วิธีสอนอย่างเหมาะสม มีการอธิบายอย่างชัดเจน

นิโตรเล เน้มกิงร์ดน์ และคนอื่นๆ (2526 : 79) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนทั่วไปของอาจารย์ในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของฉวีวรรณ เหมนาค (2528 : 69) ที่ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวงระดับปริญญาตรี ที่มีต่อพฤติกรรมการสอนวิชาชีพครูของอาจารย์ในด้านคุณลักษณะส่วนตัว

ด้านการเตรียมการสอน ด้านการเสนอเนื้อหา ด้านการใช้รูปแบบการสอน ด้านแรงจูงใจและเสริมแรง ด้านการวัดและประเมินผลพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนวิชาชีพของอาจารย์ เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านคุณลักษณะส่วนตัว ส่วนทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนวิชาชีพครูของอาจารย์ที่ปฏิบัติจริงและนักศึกษาต้องการให้ปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน

นิติตปริญาโทชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ตามทัศนะของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิบูลย์โลก ใช้นิติตชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ ทุกสาขาวิชาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการสอนที่ผู้สอนไม่ได้ปฏิบัติในบางรายวิชา ได้แก่ การสอนเนื้อหาครบตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร การอธิบายในส่วนที่นิสิตไม่เข้าใจถึงการพิจารณาผลการสอบย่อย การบอกคะแนนการสอบย่อยแก่นิสิต การทำเอกสารประกอบคำบรรยายรายวิชา การบอกวัตถุประสงค์ก่อนสอน การเฉลยแบบฝึกหัดหรือเฉลยข้อทดสอบ การตรวจและรายงานผลการตรวจงานที่มอบหมายให้นิสิตทำ การเขียนคำภาษาคำประเทศประกอบคำอธิบายการเขียนคำศัพท์ให้นิสิตดูบนกระดาน การใช้สื่อการสอนประเภทอื่นนอกจากกระดานดำและชอล์ก การสอบย่อย และการให้ความเป็นกันเองกับนิสิต

2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แต่ผู้สอนปฏิบัติในบางรายวิชา ได้แก่ ผู้สอนนั่งสอนบนเก้าอี้ ผู้สอนขาดสอน ผู้สอนมอบหมายงานเกินกำลังนิสิต

3. พฤติกรรมการสอนที่ไม่แน่ใจว่าเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่ แต่ผู้สอนปฏิบัติ ได้แก่ การเดินไปเดินมาในขณะที่สอน การสอนแบบบอกจุด

สรุปได้ว่า ในการเรียนของนักเรียนไม่ว่าในยุคใด ส่วนมากมักเรียนจะคำนึงถึงตัวครูผู้สอนเป็นหลัก พฤติกรรมการสอนของครู ไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลิกภาพ ด้านการเตรียมการสอน ด้านการดำเนินการสอน และด้านการวัดและประเมินผล ฯลฯ จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ดังคำกล่าวที่ว่า "ตัวอย่างที่ดี ดีกว่าคำสอน"

6. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากการได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวในด้านการเงินและ
ด้านอื่น ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ได้มี
นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงเรื่องดังกล่าว ดังนี้

ศุภันท์ ประรามภ์ และนริศน์ ประรามภ์ (ศุภันท์ ประรามภ์ และนริศน์ ประรามภ์, 2538 :
บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน
เขตขยาย โอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ปัจจัยภายนอก ได้แก่ผลการ
เรียน จำนวนพี่น้องที่มีที่ที่ศึกษาสูงกว่า การศึกษาภาคบังคับ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
รายได้ของผู้ปกครอง ความคาดหวังในการประกอบอาชีพของบุตรหลาน ความตั้งใจในการส่ง
บุตรหลานศึกษาต่อ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการศึกษาต่อ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ
วัชรีย์ เหล่มตระกูล (วัชรีย์ เหล่มตระกูล, 2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาความต้องการในการศึกษาต่อ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยาย โอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษา อัมภเวียงเหนือ จังหวัดลำปาง พบว่า สำหรับนักเรียน ที่ไม่ต้องการ ศึกษาต่อ
ตามเหตุผลส่วนใหญ่ที่ไม่ศึกษาต่อ คือ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่เอื้ออำนวย และ
กษยวรรณ ขจรเสรี (กษยวรรณ ขจรเสรี, 2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลกระทบของปัญหาเศรษฐกิจ
ต่อการตัดสินใจศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ตรีศึกษา : นักเรียนในเขตหนองแขม พบว่า
ผลกระทบจากปัญหาเศรษฐกิจที่มีต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักเรียนในภาพรวม ส่วนใหญ่
ในระดับปานกลาง

การศึกษาวิจัยของการ์เดนอร์ (Gardner, 1985 : 52) พบว่า การที่ครอบครัวมีฐานะ
ทางเศรษฐกิจดี จะช่วยให้ผู้เรียน ได้ฝึกกิจกรรมทางทักษะต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ซึ่งต่อมา บาร์นฮิลล์ (Barnhill, 1986 : 839-A) ได้ศึกษาพบว่า ฐานะทาง
เศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นตัวแปรที่พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ

กึ่งกมณ ทวีชชาวิทยาภูล (2532 : 138) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบ
จัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับภูมิหลัง ของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
โดยศึกษากลุ่มนิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายบุคคลภายนอก สอบวิชาภาษาอังกฤษ อยด.
ในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย พบว่ากลุ่มนิสิตที่มีบิดามารดาที่มีรายได้สูง สามารถทำ
คะแนนสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้สูงด้วย แสดงว่ารายได้ของบิดาม
ความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับคะแนนสอบจัดระดับชั้นเรียน และในงานศึกษาวิจัยของ สุพัตรา
วิจิตโสภณ (2535 : 40-41)

พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน แต่มีงานวิจัยบางเรื่องพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดามีผลทางอ้อมต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยผ่านความรู้เดิม (ตีกานต์ เทียรธัญญกรณ์, 2539 : 66)

นอกจากนั้น งานวิจัยของ ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 8) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวของกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 1,774 คน พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และตีกานต์ เทียรธัญญกรณ์ (2539 : 224) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสอดคล้องกับงานวิจัยของ พาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ (Parkerson and others, 1984 : 638-646) และงานวิจัยของ ซองและแฮลลี่ (Song and Hallie, 1984 ซ 1269-1281) พบว่าปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวมีผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน

ส่วนงานวิจัยของสถาบันวิจัยพัฒนาบริหารศาสตร์ และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษาประชาบาลของสถาบันวิจัยพัฒนาบริหารศาสตร์ ได้สรุปปัจจัยเกี่ยวกับผู้ปกครองที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. ฐานะทางเศรษฐกิจจะเป็นปัจจัยสำคัญซึ่งและส่งผลอย่างมากต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน ดังนี้

1.1 การจัดหาอุปกรณ์ประกอบการเรียนให้เด็ก นักเรียนที่ผู้ปกครองจัดหาอุปกรณ์ประกอบการเรียนให้ไม่ครบเท่าที่จำเป็น จะมีอุปสรรคในการเรียน ส่วนนักเรียนที่ผู้ปกครองซื้อหาหนังสือเฉลยข้อสอบที่เอกชนพิมพ์ขายนามาให้เด็กอ่าน ทำให้เด็กทำคะแนนข้อสอบ ได้ดี

1.2 การลงทุนเพื่อการศึกษา (อ้างถึงใน นิตยา จันธุ์ดวง, 2544 : 25)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างยิ่ง เพราะหากฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

หรือ ผู้ปกครองก็ ย่อมสามารถสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายของนักเรียนได้มากขึ้น และจะเห็นได้ว่า แม้แต่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเอง ก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญจำเป็นเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของนักเรียน ซึ่งนอกจากจะมีงบประมาณอุดหนุนรายหัวให้แก่ นักเรียนทุกคนทุกระดับชั้นแล้ว ยังจัดให้มีงบประมาณสำหรับเงินปัจจัยพื้นฐานทางการศึกษา ให้แก่นักเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับ โดยงบประมาณดังกล่าว โรงเรียนจะต้องจัดสรรให้นักเรียนในเรื่อง ต่อไปนี้ คือ ค่าอาหารกลางวัน ค่าสมุด หนังสือ แบบเรียน ค่าอุปกรณ์การเรียน ค่าเครื่องแต่งกาย และค่าพาหนะเดินทาง ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียน เรียนเก่ง เป็นคนดี และมีความสุข ตามเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษานั้นเอง

7. การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเลี้ยงดู การส่งเสริมสนับสนุนด้านการเรียนของพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง นับเป็นปัจจัยสำคัญอันดับแรกที่มีอิทธิพลกำหนดให้ผู้เรียน สามารถเรียน ได้ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงได้ ดังที่มีนักการศึกษา และนักวิจัย ได้ศึกษาวิจัยไว้ ดังนี้

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2550 :1) กล่าวว่า บรรยากาศในครอบครัวมีส่วนสำคัญอย่างมากในการกำหนดผลภาวะจิตใจ อารมณ์ และสมาธิในการเรียนรู้ของเด็ก เด็กที่เรียน ได้ดีส่วนมากจะอยู่ในครอบครัวที่ได้รับความรักจากพ่อแม่ และพี่น้อง พ่อแม่ มีความรักให้แก่กันและกันและมีความรักให้กับลูกๆ ภายในบ้านมีความอบอุ่น ไม่ทะเลาะเบาะแว้ง มีบรรยากาศของความรัก และทำกิจกรรมร่วมกัน ครอบครัวที่อบอุ่นจะทำให้เด็กมีความมั่นคงทางจิตใจ จะทำให้เด็กเป็นคนที่ร่าเริงแจ่มใส มีความสุข และมองคนในแง่บวก ซึ่งเป็นสภาวะที่เอื้อให้เด็กสามารถปลดปล่อยและแจ่มใสที่จะเปิดรับความรู้ใหม่ๆ ที่เข้ามาได้เป็นอย่างดี สภาพแวดล้อมภายในบ้านเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของลูก มีคุณแม่ นักศึกษาคณะหนึ่ง ภาควิชา ภาษาอังกฤษให้ลูกฟังตั้งแต่เด็ก เพื่อให้ลูกเรียนภาษาอังกฤษอย่างธรรมชาติ ปรากฏว่านักศึกษาคณะนี้เมื่อเติบโตขึ้น เป็นเด็ก ไทยที่มีทักษะภาษาอังกฤษดีมากทั้ง การสนทนา อ่าน และเขียน โดยที่ไม่เคยไปเรียนต่างประเทศเลย เพราะเขาได้ซึมซับสิ่งที่ดีเหล่านี้ที่ครอบครัวซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ เตือนใจ ทองสำริด (เตือนใจ ทองสำริด. 2531 : บทคัดย่อ) ที่วิจัย รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ผลการวิจัย พบว่าตัวแปรที่มีผลกระทบบางข้อต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คือ กิจกรรมนอกชั้นเรียน กิจกรรมสัปดาห์เรียน แรงจูงใจ เพื่อบูรณาการการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ ในครอบครัว และคุณภาพ

การสอน นอกจากนี้ ในบทความเรื่อง “เด็กเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร” ยังกล่าวว่า พ่อ แม่ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการเรียนของเด็กๆ โดยให้ความสนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในบทเรียน ภาษาอังกฤษของลูก ถึงแม้ว่า ตัวคุณเองจะไม่เข้าใจหรือคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษเลยก็ตามคุณ สามารถช่วยสนับสนุนการเรียน ของลูกได้หลายวิธี เช่น

1. พูดคุยกับคุณครูเพื่อดูว่า ที่โรงเรียนสอนภาษาอังกฤษอย่างไร
 - 1.1 พยายามสร้างความคุ้นเคยกับอุปกรณ์การเรียนที่ใช้ใน โรงเรียน
 - 1.2 สอบถามถึงพัฒนาการของลูกและเข้าร่วมกิจกรรมในวันผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ
 - 1.3 ตรวจสอบว่าวันนี้ลูกมีการบ้านอะไรบ้าง เป็นประจำทุกวันและจัดเวลาทำการบ้านให้กลายเป็นส่วนหนึ่งในกิจวัตรประจำวัน
2. เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมไปด้วย
 - 2.1 สร้างบทสนทนาให้ลูกคุณจากสิ่งที่ได้เรียนมาใน โรงเรียนและเรียน ไปพร้อมกับพวกเขา
 - 2.2 เรียนภาษาอังกฤษไปพร้อมกับลูกของคุณ
 - 2.3 เปิดโอกาสให้ลูกบอกหรือสอบถามคำศัพท์ใหม่ๆ ให้คุณ
3. กระตุ้นพวกเขาทำให้การเรียนกลายเป็นเรื่องสนุกและไม่เครียด เช่น ใช้เกมฝึกทักษะทางภาษา ฯลฯ (Pheibunl KM. 2550 : 1)

การ์เดนอร์ (ซุคิกานูจน์ บุญญะวิทธิสุข, 2546 : 38; อ้างมาจาก Gardner, 1973 : 235-245) ได้จำแนกบทบาทของบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่สนับสนุนผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษา เป็น 2 ประเภท คือ

1. บทบาทที่แสดงการกระทำ (Active role) บทบาทชนิดนี้ หมายถึงการที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองแสดงการกระทำออกมาโดยการกระตุ้นผู้เรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้ ผู้เรียน ส่งเสริมให้มีความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแลให้ผู้เรียนทำการบ้าน และส่งเสริมให้ผู้เรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาให้ได้ผลดี ให้รางวัลและเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อ ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

2. บทบาทที่ไม่แสดงการกระทำ (Passive role) บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ ละเอียดอ่อน ตามแนว คิดของการ์เดนอร์แล้ว บทบาทชนิดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดา มารดา

หรือผู้ปกครองที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่ผู้เรียนเรียนรู้ บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีบทบาทชนิดนี้จะช่วยจูงใจให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษา ซึ่งเป็นบทบาทที่มีความสำคัญกว่าบทบาทชนิดที่แสดงการกระทำของบิดามารดา

นอกจากนี้ การ์ดเนอร์ (Gardner) ยังได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง โดยสรุปการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาในครอบครัวไว้ว่าการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศโดยผ่านทางเจตคติ แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ และการมีกิจกรรมภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน ทั้งนี้ บิดามารดาที่ส่งเสริมและให้กำลังใจแก่บุตรหลานในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำให้มีโอกาสได้ฝึกฝนภาษาต่างประเทศ รวมทั้งได้เข้าร่วมกิจกรรมในการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ (Practical advantage)

โดยทั่วไปแล้วการที่ผู้ปกครองจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้หรือจัดอุปกรณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเอาใจใส่และติดตามผลการเรียน สนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลการเรียนดีขึ้น (เพ็ญศรี ชำตาปัญญาฤท. 2533: 111-112) ในขณะที่เดียวกัน

ปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักเรียน แรงจูงใจ และความสามรถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าการวิจัยการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาวิจัยของไช (Tsai, 1993 : 3129-A) เกี่ยวกับอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจที่มีต่อการเรียนของนักเรียนอเมริกัน-จีน พบว่าการที่บิดามารดาที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสมาชิกในครอบครัว รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุน ดูแลทั้งด้านจิตใจและเงินทองแก่ผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ ฮิกานต์ เพ็ชรธัญญกรณ์ (2539 : 225) เกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และการศึกษาวิจัยของ นุชนาฎ วรยศศรี (2544 : 57) เกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยนชลพระนครได้ พบว่า คิวแปร ด้านการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของทางบ้านเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพราะถ้าบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือ บุคคลในครอบครัวให้การสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การซื้อตำราภาษาอังกฤษ มาให้การสนับสนุนส่งเสริมให้เรียนพิเศษเพิ่มเติม การจัดหาวิดีโอหรือภาพยนตร์มาให้ และ สนับสนุนให้ฟังวิทยุหรือดู โทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ การทำให้ผู้เรียน ได้รับข้อมูลข่าวสาร จากหนังสือพิมพ์หรือวารสารภาษาอังกฤษ ตลอดจนการติดตามผลการเรียนของนักเรียนอย่าง สม่ำเสมอ ย่อมทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างแน่นอน

8. โอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทักษิณ ชินวัตร กล่าวว่า ปัจจุบัน โลกเปลี่ยนแปลงไปมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ ที่มีอยู่มากนั้น เป็นความรู้ที่อยู่ในรูปของภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้นการส่งเสริมการเรียน ภาษาอังกฤษนั้น เป็นเรื่องที่สำคัญ และ ไม่ต้องไปแยกว่า ถ้าไม่ใช่โปรแกรมภาษาอังกฤษแล้ว คุณเรียนภาษาอังกฤษได้แต่ทำนี่ชั่วโมง อย่าไปแยก ที่ไหนสอนส่วนผสมได้ให้สอนไป เพราะต่อไปนี้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สากลขึ้นทุกวัน นอกจากนั้น ภาษาเดิวยังไม่พอ ต้องเรียนทั้งภาษาจีน ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส (ทักษิณ ชินวัตร, 2548 : 1)

เพราะฉะนั้นภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ให้มีการสอนได้ทั่วไปจะเป็นประโยชน์มาก แล้ว ครูทั้งหลายไม่ต้องอาย จะพูดภาษาอังกฤษไม่เก่งไม่ชัด ไม่เป็นไร เพราะไม่ใช่ภาษาบ้านเราพูด ไปได้เลย ภาษาอังกฤษยุคใหม่เขาใช้คำว่า Communicable English ก็เป็นภาษาอังกฤษที่ สื่อสารได้ก็พอแล้ว เพราะเครื่องรุ่นใหม่เป็นเด็กที่ใช้นิ้วโป้งนิ้วเดียว SMS เคาะที่หน้าจอ โทรศัพท์มือถือได้รวดเร็วมาก สามารถส่งข้อความได้หมด แล้วภาษาที่เขาจะใช้จะเป็นภาษาที่ ย่นแล้วจะรู้ว่าเขาพูดอะไร ถ้าหากมีการส่งเสริมใช้ภาษาอังกฤษมากๆ ตำราภาษาอังกฤษ ภาษาไทยบ้างปนๆกัน ไปเสิร์จจะชินและเข้าใจภาษาอังกฤษ ได้ดียิ่งขึ้น และในที่สุดก็สามารถ ใช้อินเทอร์เน็ตเข้าไปหาความรู้มากมาย ตรงนี้คือ ที่มาของความรู้ เพราะความรู้ไม่มีที่สิ้นสุด เพียงแค่เรายึดหลักวิชาที่จะสอนสอดคล้องกับ ระหว่างทำกิจกรรมที่เราเรียกว่า Activity Base Learning หรือ Learning by doing ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ วิจิตร ศรีสะอ้าน ที่กล่าวว่า การส่งเสริมความรู้วิชาภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยในการส่งเสริมการเรียนวิชา

อันจูงอย่างกว้างขวาง รวมทั้งเทคโนโลยีและวิชาการใหม่ๆ กระทรวงศึกษาธิการ ได้พยายาม ส่งเสริมวิริเริ่มโครงการใหม่ๆ เพื่อช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ และศักยภาพของเด็กและเยาวชนให้มีทักษะทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมการแข่งขัน โอลิมปิกวิชาการ การจัดงานมหกรรม การศึกษาภาษาอังกฤษ การแข่งขันการพูดภาษาอังกฤษ การจัดค่าย เยาวชนเพื่อความรู้และวัฒนธรรม การแลกเปลี่ยนนักเรียนกับต่างประเทศ โครงการ IT เพื่อการศึกษา โครงการ E-book E-library E-learning โครงการ English Program โดยสอนเป็นภาษาอังกฤษในวิชา เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และ Mini Program โดยสอนวิชาดนตรีและกีฬา เป็นภาษาอังกฤษ หรือ โครงการ โรงเรียนในฝัน โครงการมหาวิทยาลัยไซเบอร์ (Thailand Cyber University) และ โครงการจัดตั้งสถาบันวิจัยระบบการศึกษาแห่งชาติ (Think Tank ทักษะความคิด) เป็นต้น (วิชิต ศรีสะอาด. 2550 : 1)

โลทท์บาวน์ และ สเปดา (ชุดิกานูญมี บุญฤทธิพิศุข. 2546 : 40; อ้างมาจาก Lightbown and Spada. 1993 : 33) กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า ผู้เรียนจะมีลักษณะบุคลิกเฉพาะตน ซึ่งมีส่วนช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากกว่าหรือน้อยต่างกันไป ผู้สอนส่วนใหญ่เชื่อว่า ผู้เรียนที่มีลักษณะเปิดเผย กล้าแสดงออกในด้านการใช้ภาษาที่สอง และแสวงหาโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษาจะเป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากที่สุด

สโปลสกี (Spoisky. 1990 : 26) ได้แบ่งโอกาสในการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 2 ประเภท คือ โอกาสการเรียนรู้ในชั้นเรียน และ โอกาสการเรียนรู้นอกชั้นเรียน (Formal and informal opportunities) ซึ่งสภาพแวดล้อมทางสังคมมีอิทธิพลต่อผู้เรียนในด้านการมีโอกาสในการเรียนรู้ภาษา ดังที่ ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1990 : 57-61) กล่าวว่า การมีโอกาสในการเรียนรู้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่สนับสนุนให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สภาพที่เอื้ออำนวยต่อการมีโอกาสการเรียนรู้ ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ สภาพบรรยากาศของสถานการณ์การเรียนรู้ การได้เรียนรู้ภาษาศาสตร์ และการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. โอกาสในการใช้ภาษาที่สอง (Opportunities to use the second language) เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลให้ผู้เรียนภาษาที่สองมีความชำนาญในภาษานั้น เนื่องจากการได้ใช้ภาษาในสังคมและชุมชนถือเป็นการเรียนรู้และฝึกฝนภาษาโดยผ่านการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

2. สภาพอารมณ์ที่มีต่อสถานการณ์ในการเรียนรู้ (Emotional climate of learning situations) บรรยากาศในชั้นเรียนหรือสภาพบรรยากาศในชุมชนมีผลต่อสภาพอารมณ์ของผู้เรียนที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เช่น หากผู้เรียนรู้สึกวิตกกังวลหรือมีความเครียดจะเป็นอุปสรรคต่อการคิดต่อสื่อสารหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น หรือกับคนในชุมชน

3. การรับข้อมูลที่เป็นภาษาโดยธรรมชาติ (The nature of the linguistic input) ความเป็นธรรมชาติของภาษาที่ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ภาษาที่เป็นธรรมชาติต้องเป็นภาษาที่ตรงไปตรงมา เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนหรือยากเกินไป หากผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ก็จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้

4. การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน (The effects of formal instruction) มีองค์ประกอบในชั้นเรียน หลายประการที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน เช่น บุคลิกลักษณะและทักษะของครูผู้สอน ความสามารถ และแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีแตกต่างกัน การใช้เวลาและอุปกรณ์ในการเรียน ฯลฯ แม้ว่าผู้สอนจะพยายามให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติมากที่สุด แต่ผู้เรียนอาจไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ได้จากการศึกษาวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน จะมีความชำนาญในภาษาต่างประเทศมากกว่าผู้ที่เรียนนอกชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว

การได้มีโอกาสในการเรียนรู้ หรืออีกนัยหนึ่งคือการได้รับประสบการณ์ตรงที่เกี่ยวกับการใช้ภาษา อังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้และเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาออกชั้นเรียน โดยทั่วไปถือว่าการมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาเป็นข้อมูลนำเข้าทางภาษาอีกทางหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนและมีความรู้เพิ่มขึ้นทั้งนี้ ดิคกินสัน (Dickinson, 1994 : 34) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ได้ประสิทธิผลมากที่สุดนั้น ครูผู้สอนควรจะต้องเสริมสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษา โดยแบ่งกลุ่มสนทนากันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มในชั้นเรียน

นอกจากนี้ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert, 1972 : 9) กล่าวว่า ปัจจัยด้านสภาพการเรียนการสอนอีกด้านหนึ่งคือ โอกาสที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ โดยเฉพาะการเรียนรู้ที่เป็นประสบการณ์ตรง เช่น การได้ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง

การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน การเดินทางไปต่างประเทศที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การเข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศ การเรียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศ โดย บลูม (Bloom, 1986 : 70-77) เห็นว่าการมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนากับชาวต่างประเทศ เช่น ได้สนทนาเพื่อช่วยเหลือ เมื่อนำสถานการณ์ที่ท่องเที่ยวหรือสถานที่สำคัญ เส้นทางการเดินทาง อาหาร ตลอดจนการแนะนำศิลปวัฒนธรรมไทย สิ่งเหล่านี้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้โดยอัตโนมัติ

การศึกษาวิจัยของรูบิน (Rubin, 1976 : 42-44) พบว่าการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการคือ ความถนัด แรงจูงใจ และโอกาสในการเรียนรู้ทั้งในและนอกชั้นเรียน และยังพบอีกว่า ผู้เรียนภาษาที่สืงหาโอกาสเพื่อฝึกฝนภาษาอยู่เสมอ เช่น ดูภาพยนตร์ทีวี หรือวิทยุที่เป็นภาษาต่างประเทศ ในขณะที่ผู้เรียนภาษาที่อ่อนมักจะทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามเสมอ ซึ่ง คราเชน (Krashen, 1982 : 32) มีความเห็นว่า สื่อภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะการได้รับสื่อต่าง ๆ นอกห้องเรียน ซึ่งเป็นการรับข้อมูลนำเข้าทางภาษาอันเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนยิ่งขึ้น

และในงานวิจัยของปราโมทย์ ครอบงมศิริ (2533 : บทคัดย่อ) พบว่าประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ ตลอดจนการใช้ประโยชน์จากสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษ และการพูดภาษาอังกฤษของสมาชิกภายในครอบครัวที่บ้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

สรุปได้ว่า โอกาสในการเรียนรู้ภาษาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะ ความรู้ในภาษาต่างประเทศ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้ที่มีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศ ถือว่าได้ฝึกฝนทักษะทางภาษา ซึ่งเป็น การเรียนรู้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการทำกิจกรรมในชั้นเรียน นอกชั้นเรียน หรือการมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูและผู้บริหาร การศึกษา จะต้องส่งเสริม สนับสนุน และสร้างโอกาสในการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้สามารถเรียนรู้ได้ไม่จำกัดสถานที่ และเวลา เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนจะเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้อย่างแท้จริง

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

9.1 งานวิจัยภายในประเทศ

รววัฒน์ พุกทอง (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การหาความสัมพันธ์ระหว่าง สถานภาพส่วนตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระยอง (สรุปผลการวิจัย 1) สถานภาพส่วนตัวของนักเรียน ด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวก กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และส่วนสูงของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2) ระดับความสัมพันธ์ของสถานภาพส่วนตัวกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อเรียงลำดับความสัมพันธ์จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ คือ ระดับ การศึกษาของผู้ปกครอง น้ำหนักของนักเรียน อาชีพของผู้ปกครอง และส่วนสูงของนักเรียน 3) น้ำหนักและส่วนสูงของนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เมื่อเรียงลำดับค่าร้อยละของ อาชีพ ผู้ปกครองจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ คือ อาชีพรับราชการ อาชีพค้าขาย อาชีพการประมง อาชีพ รับจ้าง และอาชีพเกษตรกร 4) น้ำหนักและส่วนสูงของนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เมื่อ เรียงลำดับค่าร้อยละของ ระดับการศึกษาของผู้ปกครองจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ คือ ระดับอุดมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับประถมศึกษา

สุวัฒน์ ตูมกลสันต์ (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์วิถีสัมพันธ์ของ ตัวประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ 1) สัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตได้รับอิทธิพลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญ จากตัวประกอบ (ตัวแปร) 10 ตัว รวมกันร้อยละ 58.81 โดยที่มโนทัศน์ทางภาษาอังกฤษมี อิทธิพลมากที่สุด คือ ร้อยละ 40.64 และได้รับอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญ คือ อายุ โปรแกรมการ เรียน การใช้สื่อมวลชนและเจตคติของผู้สอนและความรู้เกี่ยวกับวิีตสอน อิทธิพลโดยตรงจาก ตัวประกอบด้านผู้เรียน ผู้สอน และหลักสูตร มีอัตราส่วน 6:4:1 2) รูปแบบความสัมพันธ์ที่ตัด แต่งแล้วเป็นแบบผสมและสอดคล้องกับรูปแบบความสัมพันธ์ที่เริ่มรูปจากข้อมูลเชิงประจักษ์ อย่างมีนัยสำคัญ รูปแบบความสัมพันธ์ดังกล่าว ประกอบด้วยตัวแปรทำนายที่เป็นสาเหตุรอบ นอก 7 ตัว และเป็นตัวแปรทำนายที่เป็นสาเหตุภายใน 17 ตัว รูปแบบนี้สามารถอธิบายความ แปรปรวนทั้งระบบได้ร้อยละ 99.69

พัชรี วรจรัสรังสี และ ชอนกลีน วิรัตน์โยสินทร์ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ ระหว่างนักเรียนชั้น ประถมศึกษาตอนต้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า 1) บทบาทของ ผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา 1.1 ระดับชั้นประถมศึกษา ตอนต้น ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้สอดคล้องกับการรับรู้ของนักเรียนในด้าน ความกดดัน การกระตุ้นทางสติปัญญา และการสนับสนุนทางจิตวิทยา 2) ผลการเปรียบเทียบ บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย 2.1 ความค้ำรายงานของผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและตอน ปลายมีบทบาท ในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความกดดัน การสนับสนุนทาง จิตวิทยา การกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา และด้านการแบ่งเวลาไม่แตกต่างกัน มีเพียงในด้าน ความช่วยเหลือเท่านั้นที่ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีบทบาทช่วยเหลือ นักเรียนมากกว่าผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย 2.2 ตามการรับรู้ของนักเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และตอนปลายรับรู้การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไม่ แตกต่างกันในด้านความช่วยเหลือ และการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญา 3) ผลการเปรียบเทียบ บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน 3.1 ความรายงานของผู้ปกครองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่าง กันแต่มีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา และการกระตุ้น พัฒนาการทางสติปัญญาไม่แตกต่างกัน 4) ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ต่อบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถม ศึกษา ทั้งการรายงานของผู้ปกครองและการรับรู้ของนักเรียน

อนุชัย ชีระเรือง ไชยศรี (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบการเรียน พฤติกรรมการเรียน ของการเรียนโหมทวิทยาลัยเสมือนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา การวิจัยได้ข้อสรุปดังนี้ รูปแบบการเรียนของผู้เรียนที่ ต่างกัน ไม่มีผลสัมฤทธิ์ผลในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับผลการ เรียนในด้านความถี่ของการเปิดเว็บที่เกี่ยวข้องกับการเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลของ ผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่ปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนกับพฤติกรรมการ เรียนในด้านความถี่ในการเปิดเว็บที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนมีผลร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับพฤติกรรมการเรียนอื่นๆ ไม่พบว่าปฏิสัมพันธ์ร่วมกับ รูปแบบการเรียนที่จะมีผลร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการเรียน

ในด้านความถี่ของการเข้าสู่มหาวิทยาลัยเสมือน ระยะเวลาที่อยู่ใต้มหาวิทยาลัยเสมือน และ ความถี่ของการเข้าสู่เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลสัมฤทธิ์ ผลทางการเรียน

รุ่งสุรีย์ สิงหาราช (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์รูปแบบ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ส่งผลกระทบต่อเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชา ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบปฏิสัมพันธ์ของครูแก่นำ กับนักเรียนใช้อิทธิพลทางอ้อม คิดเป็นร้อยละ 23.83 อิทธิพลทางตรงคิดเป็นร้อยละ 27.85 การตอบสนองของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 34.52 พฤติกรรมริเริ่มของนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 2.19 ความเลื่อมและความสับสนในชั้นเรียนคิดเป็นร้อยละ 11.6 ครูแก่นำจะใช้อิทธิพล ทางตรงมากกว่าอิทธิพลทางอ้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) รูปแบบปฏิสัมพันธ์ ของครูที่สอนแบบปกติกับนักเรียนใช้อิทธิพลทางอ้อม คิดเป็นร้อยละ 14.32 อิทธิพลทางตรง คิดเป็นร้อยละ 40.55 การตอบสนองของนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 34.31 พฤติกรรมริเริ่มของ นักเรียนคิดเป็นร้อยละ 1.48 ความเลื่อมและความสับสนในชั้นเรียนคิดเป็นร้อยละ 9.34 ครูที่ สอนแบบปกติจะใช้อิทธิพลทางตรงมากกว่าอิทธิพลทางอ้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่เรียนกับครูแก่นำจำนวน 32 คู่ จากการเปรียบเทียบทั้งสิ้นจำนวน 37 คู่มีเจต คัดต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่เรียนกับครูที่สอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่เรียนกับครูแก่นำจำนวน 29 คู่ จากการเปรียบเทียบทั้งสิ้น จำนวน 37 คู่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรวุฒิ พลเพชร (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความถนัดและ ไม่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์ โดยวิธีการ เรียนแบบร่วมมือ โรงเรียนวัดใหม่ยายหู่ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีการเรียนแบบ ร่วมมือ เรื่อง โจทย์ปัญหาการคูณและการหาร ที่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์สูงกว่าไม่มีความ ถนัดทางคณิตศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุดา ศรีทองพิมพ์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการ อบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า นิสิตได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มาก อบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจทำนน้อย มีอัตมโนทัศน์ทาง

วิชาการเชิงบวกระดับมากที่สุด ในประเด็นความรู้ด้านคอมพิวเตอร์จำเป็นมากในปัจจุบัน คอมพิวเตอร์เป็นสิ่งที่ไม่น่าเบื่อและสนใจเรียนเพิ่มเติมเมื่อมีโอกาส อัครม โนทัศนังเชิงบวกมากที่สุด ในประเด็น ทุกคนในครอบครัวรักคนและเห็นว่าตนเป็นคนดี ไม่ทะเลาะกับครอบครัวไม่ขัดแย้งกับอาจารย์ อัครม โนทัศนังทางอารมณ์เชิงบวกระดับมากที่สุด ในประเด็น ไม่เป็นคนก้าวร้าวและอัครม โนทัศนังทางกายภาพเชิงบวกระดับมากที่สุด ในประเด็น นี้อวัยวะของร่างกายครบ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะพื้นฐาน การอบรมเลี้ยงดู อัครม โนทัศนัง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า จำนวนที่น้องมีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อัครม โนทัศนังทางวิชาการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอัครม โนทัศนังทางอารมณ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับอัครม โนทัศนัง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลในการทำนายอัครม โนทัศนัง คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัครม โนทัศนังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบกลวิธีสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) กลวิธีสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษที่นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยใช้มากที่สุด คือ กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 28.19 กลวิธีสื่อสารที่นิสิตใช้ในอันดับรองลงมา คือ กลวิธีการกล่าวซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 19.45 ส่วนกลวิธีสื่อสารที่นิสิตใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ 0.16 ทั้งนี้เมื่อจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกันมากที่สุด ใช้กลวิธีการซ้ำในอันดับรองลงมาและใช้กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมายน้อยที่สุด เช่นเดียวกับทุกกลุ่ม 2) นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้กลวิธีสื่อสารเพื่อการพูด

ศุภาวัลย์ ทับแอน (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนและความคงทน ในการจำระหว่างวิธีสอนแบบการสร้างองค์ความรู้กับวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วีรบุษ วงศ์ทอง (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง เจตคติต่อการแสวงหาความช่วยเหลือและการเรียนรู้แบบกำกับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโดยทั่วไปมีการเรียนรู้แบบกำกับตนเองค่อนข้างสูง และมีเจตคติค่อนข้างบวกต่อการแสวงหาความช่วยเหลือ 2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของกรเรียนรู้แบบกำกับตนเอง และเจตคติต่อการแสวงหาความช่วยเหลือ จำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู เพศระดับชั้นเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีนัยสำคัญ

ปิยะบุษ พุฒแก้ว (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้การประเมินผลตามสภาพจริงของผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้นในสถาบันราชภัฏ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้สอน 1 คนประยุกต์แนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลตามสภาพจริงมาใช้ในรูปการประเมินผลด้วยชิ้นงาน ชิ้นงานนี้กำหนดให้ผู้เรียนสืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของผู้เรียนและนำเสนอสิ่งที่สืบค้นให้แก่เพื่อน 2) ผู้สอน 14 คน มีแนวโน้มไปในทิศทางที่ยอมรับในแนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลตามสภาพจริง อย่างไรก็ตาม แนวโน้มการยอมรับมีลักษณะที่แตกต่างกันและองค์ประกอบที่ทำให้การยอมรับแตกต่างกัน ซึ่งจัดได้เป็นสองกลุ่มดังนี้ กลุ่มที่ 1 ผู้สอน 2 คน มีแนวโน้มไปในทิศทางที่ยอมรับและเล็งเห็นคุณค่าของแนวคิดและทฤษฎี กลุ่มที่ 2 ผู้สอน 12 คน มีแนวโน้มไปในทิศทางที่ยอมรับในแนวคิดทฤษฎี ในขณะที่เดียวกันก็เล็งเห็นความจำเป็นของการประเมินด้วยแบบทดสอบ 3) ผู้สอน 14 คน ไม่ได้ติดตามเนื้อหาสาระเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีการประเมินตามสภาพจริงในประเด็นต่างๆ เช่น ประวัติความเป็นมา ความหมาย ความสำคัญ คุณลักษณะ หลักการที่จำเป็น แนวทางการนำไปใช้ วิธีการที่ใช้ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการให้คะแนน ผู้สอนกล่าวถึงคำว่า การประเมินผลตาม สภาพจริงในความหมายโดยทั่วไป มิใช่ความหมายโดยเฉพาะเจาะจงตามที่นักการศึกษากล่าว 4) ผู้เรียนมองเห็นและตระหนักถึงคุณค่าของความตรงตามสภาพจริงของกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลของรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น

คารินทร์ ตะนะทิพย์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการสอน โดยใช้รูปแบบ

การเรียนการสอนซิปปา ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปา ที่เน้นกระบวนการ เรียนรู้ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) คะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอน โดยรูปแบบซิปปา ที่ เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

กิตติยา ทศนสกุล (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน เทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชา ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง โครงสร้างประโยคในรูปอดีตกาล มีประสิทธิภาพ 86.66/81.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการเรียนด้วย บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รวีพล ถุ่นลอย (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการเรียนแบบร่วมมือต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองเรือ วิทยา จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแบบร่วมมือ 3) ทักษะการทำงานร่วมกันของ ผู้เรียนและความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ (อนุทิน) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทักษะในการทำงานที่ได้รับมอบหมายดีและมีความพอใจในผลงานของกลุ่มดี

จินตเพ็ญ รัตนวงษ์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอน โดยใช้งาน ปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้การเรียน โดยใช้ งานปฏิบัติเป็นฐาน ในการเรียนรู้ สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง การพูด การ อ่านและถวเขียน ที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05 3) ระดับพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในระดับมากคือ นักเรียนได้ปฏิบัติงานสอดคล้องกันเมื่อหาบทเรียนและนักเรียนได้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4) นักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้งานปฏิบัติโดยทำงานในลักษณะกลุ่มและเห็นว่างานปฏิบัติที่ครูจัดให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา นักเรียนยังได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน อีกทั้งได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติงานด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจ มีความสนุกสนาน และสามารถจำบทเรียน ได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งนักเรียนกล้าซักถามและกล้าแสดงออกในการใช้ภาษามากขึ้น มีการพัฒนาทักษะในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นและรู้จักวางแผนให้เป็นลำดับขั้นตอน

เสาวภา จันทร์สงค์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การดำเนินงานการจัดหลักสูตร English Program ในโรงเรียนสองภาษา ระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านการเตรียมจัดหลักสูตร โรงเรียนวางแผนการจัดหลักสูตร โดยใช้ข้อมูลด้านความพร้อมของโรงเรียนและความพร้อมของผู้ปกครอง จัดเตรียมอาจารย์ผู้สอนชาวไทย โดยการส่งเข้ารับการอบรม ประชุมสัมมนา ศึกษาดูงาน ส่วนอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติจัดเตรียมโดยการจัดอบรมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภายในโรงเรียนและส่งไปศึกษาดูงาน มีการจัดทำแผนการสอนระยะสั้นรายสัปดาห์ จัดเตรียมอาคาร สถานที่ โดยการปรับปรุงชั้นเรียนใหม่ โรงเรียนที่ใช้เอกสารประกอบหลักสูตรจากต่างประเทศ โรงเรียนมีการประชาสัมพันธ์หลักสูตร โดยการจัดทำเอกสารประชาสัมพันธ์ มีการจัดงบประมาณในการจัดซื้อสื่อการเรียนการสอน จัดเตรียมการประเมินผลการจัดหลักสูตร โดยการส่งเข้ารับการ อบรม ประชุม สัมมนา ศึกษาดูงาน 2) ด้านการดำเนินการจัดหลักสูตร โรงเรียนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง มีการจัดทัศนศึกษา และกิจกรรมกีฬาเป็นกิจกรรมเสริม หลักสูตร โรงเรียนมีสื่อการเรียนการสอนประเภท ของจริงของจำลองบัตรทำ เทปเสียง ซีดี และ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ มีการวัดผลประเมินผลโดยการใช้การทดสอบ การสังเกต การสัมภาษณ์ นิเทศการจัดการเรียนการสอน โดยการสังเกต การสอนในชั้นเรียน และเยี่ยมชั้นเรียน 3) การติดตามประเมินผลการจัดหลักสูตร โรงเรียนมีการติดตามประเมินผลการเตรียมการจัดหลักสูตร โดยการสอบถามบุคคลในโครงการและสอบถามผู้ปกครอง

9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เวิน (Wen 1992, อ้างถึงใน สามารถ เลิศโอภาส 2539 : 50) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับปัจจัยการคาดหวังและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่างประเทศของนักศึกษาระดับวิทยาลัย ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่างประเทศถือเอาคะแนนการวัดผลระหว่างภาคและการวัดผลปลายภาคเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศจากผลการศึกษา พบว่า 1) แรงจูงใจภายใน และรูปแบบของการแสดงออกทางพฤติกรรมตามทฤษฎีการคาดหวัง เป็นตัวทำนายผลที่เด่นชัดของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ 2) แรงจูงใจภายนอกรวมไปถึงแรงจูงใจที่ต้องการจะเรียนเพียงเพื่อให้งบหลักสูตรเป็นตัวแทนเชิงลบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ 3) แรงจูงใจที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศที่เด่นชัด หากเป้าหมายทางสังคมมีอิทธิพลต่อตัวผู้เรียน 4) ปัจจัยร่วมอื่นๆ และการบูรณาการด้านหลักสูตรของวิชาภาษาต่างประเทศเป็นส่วนเสริมแรงให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศยิ่งขึ้น 5) แรงจูงใจภายนอกในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง

อัลเลน (Allen 1984 : 21-26) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการให้ความรู้ ความเข้าใจในการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศในห้องเรียนว่า สิ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ได้ผลดีที่สุด ได้แก่ การใช้วัสดุอุปกรณ์ เช่น วีดีโอ เครื่องฉายข้ามศีรษะ เครื่องฉายสไลด์ แผ่นป้ายแม่เหล็ก รูปภาพ ภาพถ่าย แผนภูมิ ชนิดต่างๆ รวมทั้งการใช้เกมต่างๆที่กำหนดไว้ในคู่มือครู นอกจากนี้ครูควรใช้เทคนิคต่างๆ อันได้แก่ การเสริมความพร้อมของเด็กในการฟัง การฝึกบรรยายภาพ การให้ผู้เรียนจดบันทึกสั้นๆ การทำแบบฝึกหัด สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การเรียนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

กรูคอลลี (Groomall 1984 : 262-273) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนที่สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น วิธีที่ได้ผลและเป็นที่ยอมรับ คือ การแสดงบทบาทสมมติ การสร้างสถานการณ์จำลอง เพราะสถานการณ์จำลองเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษได้เองโดยอัตโนมัติ นอกจากนี้ยังให้เหตุผลว่า การที่ครูให้เด็กแสดงบทบาทสมมติก็เพื่อที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มชัด และเป็นการศึกษาด้วยตนเอง โดยไม่รู้ตัวและไม่เกิดความเบื่อหน่าย

เทท (Tait 1977, อ้างถึงใน วงศ์ศรี ภูพันธ์ศรี 2523 : 59-60) ได้ทดลองฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับสตรีวัยรุ่น โดยจำแนกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นสามด้าน คือ การยอมรับตนเอง บทบาททางเพศและความคาดหวังจากสังคม โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 36 คนเป็นกลุ่ม

ทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 18 คน ได้สรุปผลการวิจัยว่า การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มทักษะทางสังคมด้านการแสดงตน บทบาททางเพศ และการยอมรับตนเอง

บาร์คเกอร์ (Barker, 1996 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบมุมมองของครู ประถมศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบสำรวจในการเก็บข้อมูล ครูสอนภาษาชาวอเมริกันและชาวอังกฤษ ได้ตอบคำถามเกี่ยวกับประชากร หลักสูตร การประเมินผล และการสอนของครู จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้วิธีสอนแบบให้นักเรียนมีการตอบโต้ปฏิสัมพันธ์และมีการใช้เครื่องมือที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในการสอนนักเรียน สิ่งที่แตกต่างกันระหว่างหลักสูตรของอังกฤษและอเมริกา คือ ชนิดของโปรแกรมที่ใช้สอนและรูปแบบของประกาศนียบัตร

สตีป (Steep, 1997 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่ใช้การสอนเพื่อการสื่อสารและวิธีสอนที่ไม่ใช่เพื่อการสื่อสาร ใน โรงเรียนขนาดกลางที่สอนภาษาต่างประเทศ จุดหมายในการศึกษาคือ เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่ใช้วิธีสอนเพื่อการสื่อสารและครูที่ไม่ได้ใช้วิธีสอนเพื่อการสื่อสาร โดยสำรวจจาก โรงเรียนขนาดกลางที่สอนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ จำนวน 300 แห่ง ในอเมริกา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ และเอกสารสนับสนุนต่างๆ ผลพบว่า ครูที่สอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะมีความตั้งใจ และเอาใจใส่ในการสอน อีกทั้งมีการจัดกิจกรรมและมีการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ที่หลากหลายมากกว่าครูที่สอนที่ไม่ใช่วิธีสอนเพื่อการสื่อสาร

เรช (Rech, 1992 : 395-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ อึดมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง สติปัญญาเรียน สมรรถภาพทางเศรษฐกิจ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนมิดเดิลสกูลปี 4 และปีที่ 8 ในแคลิฟอร์เนีย ผลการวิจัยพบว่า เจตคติวิชาคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์ทางบวก และสมรรถภาพทางเศรษฐกิจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กันทางบวก

คารล (Khal, 1988 : 6-8) ได้กล่าวถึงแนวทางที่ทำให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศประสบผลสำเร็จในการสอนว่าต้องยึดแนวปฏิบัติดังนี้

1. ปรับตัวเข้ากับภูมิหลังและระดับสติปัญญาของผู้เรียน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความอ่อนถ้อยที่สุด และเกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

2. สร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ให้มากที่สุด
3. ต้องเลือกที่จะเสนออุปกรณ์การสอนภาษาแบบใหม่ๆ
4. ไม่บังคับให้ผู้เรียนได้ตอบอย่างรวดเร็ว ควรให้เวลาสำหรับคิดแก่ผู้เรียน
5. ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนหลายๆอย่าง โดยกิจกรรมที่ยากควรค่อยแนะนำ และให้ความช่วยเหลือเพื่อให้เด็กได้ทำกิจกรรมนั้นๆ โดยความสนใจไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การฟัง การจับใจความ การเล่นบทบาทสมมติ หรือการทำแบบฝึกหัด เป็นต้น

ออกเลอร์, ฮัคสัน และเฟล (Offer, Hudson and Fel 1977 : 1-23) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองของนักศึกษาชาวจีนที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทในสหรัฐอเมริกา จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อเจ้าของภาษาและเจตคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และพบว่า นักศึกษาที่มีเจตคติเพื่อต้องการให้เป็นเสมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีเจตคติดังกล่าวต่ำ

เซอร์เชค (Surcek, 1992 : 395 -A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของผู้ปกครอง สไตล์การเรียน และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์กับการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 จำนวน 183 คน ในโรงเรียนประถมศึกษาในนิวยอร์ก คาโรลีนา และโอรีกอน ผลการวิจัยพบว่า สำหรับนักเรียนชาย เจตคติต่อการอ่านมีอิทธิพลต่อการอ่านร้อยละ 8 การส่งเสริมของผู้ปกครองและการส่งเสริมด้านสติปัญญา มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 12 สำหรับนักเรียนหญิง การส่งเสริมและการช่วยเหลือของผู้ปกครองที่บ้าน และเจตคติต่อการเรียนในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ร้อยละ 26

โฮลเดิน (Holden, 1986 : 289 - 291) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จล้มเหลวว่า เกิดจากจำนวนนักเรียนในห้องเรียนแต่ละห้องมีมากเกินไป โฮลเดินยังได้เสนอแนวทางทำให้การสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ ประสบผลสำเร็จว่า ห้องเรียนหนึ่งๆ ควรมีนักเรียนประมาณ 12-20 คน เพื่อนักเรียนจะมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆอย่างทั่วถึง ควรสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนให้แก่นักเรียนและผู้ปกครอง และครูผู้สอนต้องไม่มีอคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ในการสอนแต่ละครั้งควรใช้เวลาประมาณ 30 นาที โดยสอนทุกวัน อาทิตย์ละ 5 วัน และครูที่มีประสบการณ์

ตอนท้ายต้องสนใจศึกษารายละเอียดในกลุ่มมือครู ให้มากที่สุด เพื่อจะได้สอนให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในคู่มือครู

สมิท และคนอื่นๆ (Smith and others. 1976 : 15-20) ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการสอนของผู้เรียนว่า การที่ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการอ่านและเขียนนั้น เป็นเพราะผู้เรียนขาดทักษะพื้นฐานต่างๆ นอกจากนั้นเด็กยังขาดโอกาสในการเรียนอ่านและเขียนอย่างเสรี เด็กไม่มีโอกาสอ่านออกเสียงอย่างเพียงพอ ไม่สามารถแสดงตนในชั้นเรียนอย่างอิสระ และที่สำคัญคือ ระบบภายในห้องเรียนเป็นต้นว่าระบบการเรียน ไม่มีประสิทธิภาพ อุปกรณ์การสอนไม่ดี ขาดการใช้ข้อมูลย้อนกลับหรือการประเมินผล และขาดการสอนซ่อมเสริมให้แก่ผู้เรียน

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยภายใน ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ แบบการเรียน ทักษะต่อพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และปัจจัยภายนอก ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจครอบครัว การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของทางบ้าน และโอกาสการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งกักสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 เพื่อได้ข้อมูลเป็นแนวทาง ในการวางแผน พัฒนา ปรับปรุง การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY